De nieuwen Haagze Parnassus Maagden-Berg

bron
De nieuwen Haagze Parnassus Maagden-Berg. Isaac van der Putte, Amsterdam z.j. [na 1711]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_nie092nieu01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

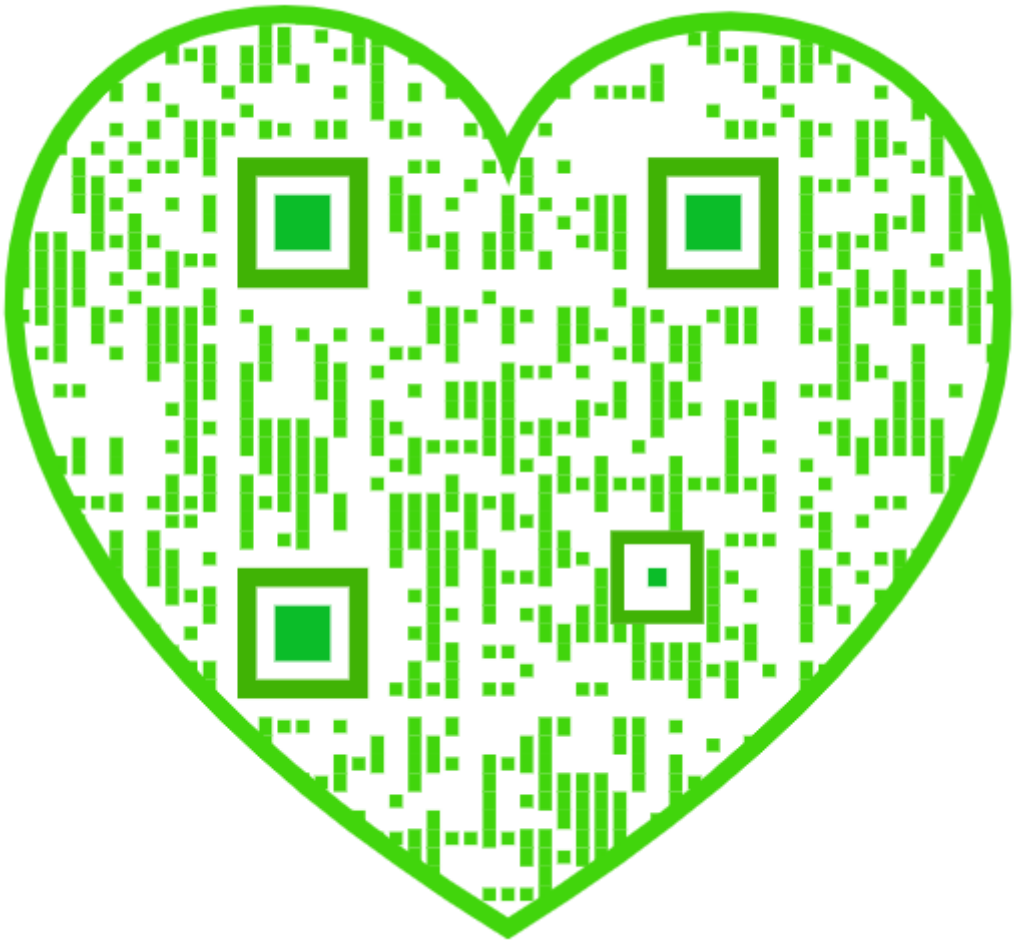

Tot de Zangers en Zangeresse.

HIer toond Parnassus Berg,
De Vreugt van 't Maagden Hoff,
Gy vind door Drukkers Verf,
Hier alderhande Stoff,
Zeer zoete Melody,
En aengenaem geluyt.
Speeld dan met vreughde vry,
Op Bas, Fiool of Fluyt.

De Nieuwen Haagze Parnassus

Maagden-Berg,

Vercierd met Alderhande schoone Nieuwe Liedjes, Oorlogs, Herders en Herderins Gezangen, Matrose en Bruylofts Liederen.
Alle op de Nieuwste Voysen.

Zamenspraak tussen een Herder en Herderinne,

Voys: ***Van Prutje.***

Harder.
ONtwaakt schoon Herderinne,
Myn sotte Zilvia,
Myn Engel wilt uw kleden gaan,
Want den Dageraed komt aen,
Wild myn Reden hooren:
Ik heb u zo vaak gewekt,
't Is myn Uitverkooren,
Of gy met Philander gekt.

Harderinne.
Zou ik met u treden,
Wel Harder gy werd kwaad;
Dit zijn geen reden van de Min,
Voor een Jonge Harderin,
Zou ik met u gekken, Ey Philander u niet stoord,
Ik zal my aentrekken, Eu gaen zoetjes met u voort.

Harder.
Nu ik hoor dese woorden,
Uyt uwe lieve Mond,
Myn alderliefste Silvia,
Nu is myn Jonk Hart gezond,
Ik sal u vorblijden, Mijnen Engel kleed u ras,
Om ons Vee te Weyden, Samen op het groene Gras.

Harderinne.
Harder, Harder, Harder,
Zie daar so kom ik an
Met opent Silvia haer Deur,
Daar zag sy Philander staan,
Die haer so vriendelyk Kuste,
Voor haar lieve Lipjes root,
So veel als hem luste, En haer goeden morgen bood.
Sus sus sus Philander, Gy maekt het al te bont,
Ey lieve spaert u kusjes, Want al te veel is ongesont,
't Is uyt vriendschap Liefje En om onse Min te voen,
Kom myn Honingdiefje,
Met Philander in het Groen.
Daer op gingen sy dryven, Haar zagt gewolde Vee,
Langs Berg en Dal in 't Groene Woud,
Veel zoetjes met haer twee,
De Nagtegael met lusten, Song boven op eenen Boom
Dat deed haar beide rusten,
Aan een Kristaleyne Stroom.
Daar praten sy te zamen, Heel soetjens van de Min,
Tot dat de Son haast onderging,
Trokken Harder en Harderin
Zamen uyt de Weyden: En van een gescheyden,
Dreeven een ieder na haar Stal,
Het was haar Schaapjens al.

Vryagie tussen een Jonker en een Herderin,

Vois: *Al wat men doet kan geen Juffersminne.*

GOD Groed u goede morgen Herderinne,
Hoe komt gy so vroeg in het Groene Woud?
Al met uw Schaepjes so te Velde inne,
Hier in het fiere groene Gras bedout,
Rust by die Beeke, Ik moet u spreeke,
'k Versoek u tot mijn Vrou, Helpt my uyt den Rou.
Ag Jonker staekt toch al uw valsche Zinnen,
Ik ben een eerbare slechte Harderin,
Die met Schaepjens so ten Velden inne,
Gaet na het Hof verandert daer uw Min,
'k Blijf by myn Schapen, Om Vreugd te rapen,
Ik ben te slegt voor jou, Kiest vry eene Juffrouw.
Ag schoon Princes edele Harderinne,
Ag schoonste Beeld verhoord toch eens mijn klagt,
Ik ben een Jonker die u komt Beminnen,
Versmaed mijn niet om dat ik u verwagt,
Engel gepresen, Wild mijn genesen,
Laet varen het woud, En kiest een schat van goud.
'k Heb veel Lakeyen ende Camenieren,
Die u het Lijf sullen vercieren gaen,
Daerom wild uwe Min aen myn besteden,
Engel laet varen al wat u gaet aen,
Ag Lief gepresen, Wild mijn genesen,
Ontfangd mijn Trouw te pand,
Een schoone Diamant.

Ik sal myn Lief een zyde kleed doen maken,
Een Rok doorwerkt van het woder Goud,
Een paer Muyltjes van rood Scharlaken,
Met goude Kanten rondom bebouwd,
En Paerel snoeren, Die zuld gy voeren,
Op uw Hart een fijne Bood,
Myn Lief gelyk de Groot.
Op uw Hoofd daer zuld gij een Fontanzie dragen,
Van schoone Kant en goude Linten klaer,
Dae u de Vreugd en Staet wel zal behagen,
Engel laet varen uw Schaapjens maer,
Dan zuld gy voeren,
Een Goud Centuren,
Gebonden om uw lyf,
Mijn Lief tot uw geryf.
Jonker door al uw Zoete minne woorden,
Zo zal ik myn terstond beryden gaen,
Uw groote staet die gy my steld te varen,
Bedenkt u noch eer het is gedaen,
Ik kom ontfangen, Met groot verlangen,
Uw Trouw en Eerbaerheid,
Den Jonker was verbleyd.
Ik sal myn Amerand nu t'huys gaen halen.
Hy gaf haer op de soete trouw een Kus,
Zy is de geen die mijne Ziel komt malen,
En op haer Borsjes blank heeft hy gerust,
Myn lief gepresen, Ik ben genesen,
Verlost myn Smert en Pijn,
Wellekom moet gy zyn.
Vlegt nu een krans van Groene lauw'rieren,
Van Maagdepalm Bloeme en Groen kruyd,
Wild nu den Bruijdegom met sijne Bruid vercieren,
Za Musikanten maekt geluijd,
Speel op Scharmeyen, Wild u verbleyen,
En wenst dat zoete Paer, Geluk en Vreugd te gaer.

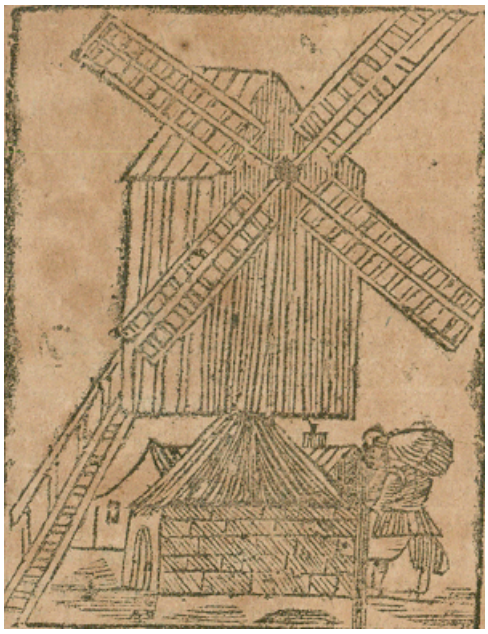

Lied van een Boer en een Moolenaar

Stemme: *Als 't begint.*

MOolenaer waer zyn u zakken,
Wy hebben Meel van nooden,
Wy woude zoo gaeren bakken;
Wy zitten zonder brooden,
En mijn liefste Boer en mijn beste maet
Klimt op de moolen jou meel is klaer
De Boer kwam op de moolen
By mijn zoolen
De Boer kwam by de Moolenaer.

Wel de drommel zal jou haelen,
Jey hebt mijn Rog gestoolen,
Jou selder weekze Kooren dief,
Jey hebt myn Meel en myn zakken lief
Ik gae niet van de moolen, by myn zoolen,
Voor dat ik kryg al myn gerief
De Moolenaer beet op zijn tanden,
Sprak boer wilt zoo niet klappen,
Of ik zal jou een voetje zetten,
Dat gy valt van de trappen:
Ziet zey de boer hier blyf ik staen,
Hebt gy het hart raekt myn eens aen,
Al soude wy op de moolen by myn zoolen,
Samen eens in de ronde slaen.
Zie zey den boer nu word ik dol,
En by na uyt myn zinnen,
Nu raekt eerst myn kop op hol,
Allon wilt maer beginnen,
Ik sal jou olyke moolenaer,
Niet wyken voor jou groot misbaer,
Ik gae niet van de moolen, by myn zoolen,
Voor dat ik heb myn zakken vol.
Zy begonnen daer te vegten,
Zy trokken daer haer messen,
En de boer van zelder weeken, Alwaer je met jou sesse;
Zy kreegen daer braef van de knooy,
Al van de Rotterdamse fooy:
En dat al op de moolen by mijn zoolen,
Elk zijn part dat gae tzoo mooy.
Moolenaer wilt hierop letten,
De boeren worden menschen,
Dreygt haer nooyt een voetjen te zetten,
Of gy krijgt ook wat trenschen,
Schud uyt de man en ordent niet,
Zoo roekt gy in geen verdriet,
Gelijk gy op de moolen, By mijn zoolen,
Gelijk nu kortelings is geschied.

Een opregt Verhaal, van een Ryke Jonker, dewelke een Maagd die van hem Bevrugt was, heeft Vermoord, en met een ander wilde Trouwen, waar over hy is gerabraakt, geschied in 't Graafschap Steenbergen.

Op een aangename Voys.

DAer was een Maget vol benouwen,
Zeer Jong Onnosel als een Lam,
Haer lief wou met een ander trouwen,
Eer de tijd van baren kwam,
Toen sprak sy met droevig Zuchten,
Loose Minnaer vals van schijn,
Wilje trouwen gy moet Vluchten,
Of houwen het kindje kleyn.
Liefste Lief maekt geen benouwen,
Al gaet gy van mijn Bevrugt,
Wy zullen te zamen Trouwen,
Laet daerom geen eenen zugt,
Gaen wy buyten met ons beyden,
Klaeg aen niemant uwen Nood,
Ik en zal nooyd van u scheyden,
Maer getrouw zijn tot 'er Dood.
De arme Maegd liet haer bepraten
Zy was also zeer Ontsteld,
Buyten de Poord langes de Straten,
Tot sy kwamen op een Veld:
Den tijd van baren die kwam nader:
Toen sprak sy met woorden zoet,
Toond nu dat gy zyt de Vader,
Want ik hier Verlossen moet.
Toen sy was verlost van 't Kinde,
Toen sprak hy als een tiran',

Hy sey za Hoer 'k sal uw verslinde,
Gy soud myn brengen in schand,
Hy nam een mes heeft haer doorsteeken,
Zy riep zo meenigmaal o Heer!
Haar jong hert dat is bezweeken,
Zy viel dood ter aarden neer.
Maar toen zy niet meer konde spreken,
Nam hy 't kindje by een been
Heeft het zo mors dood gesmeten
Scheurden 't aan stukken van een
Hy zy nou vrees ik voor geen plagen,
Begroefse beide onder 't zand.
Komt 'er iemand na haar vragen,
Ik zeg sy is uit het Land.
Hy is weer na de stad getreeden,
Nam zyn Vryster by de hand,
Hy zy ik heb haar gesteld te vreeden,
En zy is nu al van kant,
Laat ons Trouwen nu met lusten,
En gaan neemen onz' Pleyzier,
Daar zy is zal zy wel rusten,
En noit weer komen hier.
t' Zint Andries heeft hy het bedreven,
Deze Moorder bey te gaar,
Maar God heeft het hem niet vergeeven,
Drie dagen na Nieuwe Jaar,
Kwam daar een Landman met zyn Paarden
Hy zou gaan werken op het veld
Hy groef het lichaam uit der Aarden,
Waarom hy zo zeer ontsteld.
Och! Lieven Heer mag het wezen
Riep deez' Landman staat my by,
Hy was vol angst ende vol vreezen,
Vond het kind al aan haar zy,
Aan stucke van een verslonden
Den armen Man hy wist geen raad

Ging de saak terstond verkonden
Aan d' Edele Magistraat.
De Heeren lieten haer viziteeren,
Men bragt haar in de stad vol rouw,
Toen Ordonneerden daer de Heeren,
Als dat men haer Begraven sou:
Om te dragen na de aerden,
En te leggen in de grond,
't Doode Lichaem dat bezwaerden,
Recht daer de Moordenaer stond.
Maer al die haer droegen ter aerden,
Sy konden niet verder gaen:
Hoe langs hoe meer dat bezwaerden,
Tot dat sy bleven stille staen,
De Moordenaer stond daer beneven,
Hy riep uyt syn hert en grond.
O Heer! wat heb ik toch misdreven,
't Bloed sprong hem uyt neus en mond.
Sy hebben hem Gevangen genomen,
Gebragt al voor de Magistraet,
Daer hy vol angst en schrik en schromen
Bekende syn vervloekte Daed,
Over haer ik niet en treurde,
Maer 't is kwalik van myn gedaen,
Dat ik myn Bloed so verscheurden,
Zonder Doopzel te ontfaen.
Syn Vonnis dat wierd uytgesproken
Dat hy sterven moest de dood,
En dat syn Lichaem sou zyn gebroken
Gerabraakt voor foute groot,
Wat baat nu al myn ryke leven,
Wat baat nu al myn groote schat
Want ik moet Gerabraakt wesen
En myn Lichaem op een Rad.
Oorlof gy menschen al gelyk,
Spiegeld u hier aen dit Lied,

En wild toch van het kwaed doen wyken,
Want het brengd u in 't verdriet,
Wild altyd den Heere vrezen,
Die daer leefd in 't Werelts Pleyn,
Het is waerdig om te lezen,
Voor de Jonkheyd in 't gemeyn.

Een Nieuwe Herders Vryagie.

Op een Aengename Voys:

WEest 'er gegroet schoon Herderinne,
De Liefde dringd my sterk aen,
Ik voel mijn heel beroofdt van sinnen,
Kan ik dan geen troost van uw verwinnen,
Dat gy my wild ten Antwoord staen.
Want ik leg stadig heele nachten,
Dat ik peyns om u mijn zoete kind,
Daerom en laet my niet lang staen wachten,
Gy kund myn Pijn heel gaen verzachten,
Als gy mijn maer eens weder Mind.
Jongman houd op van al uw klagen,
Want ik en kan my dat niet verstaen,
Dat gy uw nood so aen my komt klagen,
Om my so veel toe te dragen,
Wel waer komt dit so gau van daen.
Daer ik noch noijt in geen occazie,
Of Converzatie en hebbe gehad,
Als lest in de nieuwe spruyt Plantagie,
Met onze Schaepjes vol Couragie,
Daer gy met my te Praten sat.
Schoon Lief en ik moet het u openbaren,
Zedert die tyd dat ik u daer zag,

En onse Lammeren te samen waren,
Wat is mijn droefheyd wedervaren,
Om u so treur ik nacht en dag.
Jongman uw klagen is verloren,
Ik ben tot Trouwen noch niet gezint,
Geen Minnaer kan myn jong hert bekoren,
Daerom en wilt u niet verstoren,
Maer ziet dat gy een ander mind.
Niemant en kan ik ter werelt minnen,
Noch ook niet klagen myn droefheyd groot,
Als u myn Overzoete Herderinne,
Die ik geheel met hert en sinnen,
Ja sal beminnen tot in der dood.
Jongman ik geloof 't zyn geyle lusten,
Daer uw jong Hert mee bevangen sal zyn,
Dat gy een Maegd op 't Bed zag rusten,
Die uwe minne brand eens blusten,
Dan waer genezen uw smert en pyn.
Schoon Lief wilt staken die gedagten,
Want ik bemin u in eere en deugd,
En stort voor u uijt mijn droeve klagten,
Zoud gy daer door niet weder tragten,
Met zoete woorden myn Hert verheugd.
Jongman houd op van al uw klagen,
Want al mijn praten is Veynzery,
Een Maegd moet altyd listig vragen,
En tot respect haer eerbaer dragen,
Wanneer een Jongman komt daer by.
Wel is myn droefheyd dan ten enden,
Zyt gy bewogen, Och Herderin!
Myn te verlossen uyt veel elenden,
Zal ik met vlyt my u dan gaen wenden,
Dryven myn Schaepjes de Stalwaerd in.
Ja Herder gaet maer na de Weyden,
Sy zyn verzadigd heel gants met groen,
En laten wy samen ons wat vermeyden,
En met genugten dit gaen verbreyden,

Komt Herder geeft myn daer op een zoen.
Schoon Lief ik neem u in myn armen,
Ik sal uw beminnen en wezen getrouw,
En voor uw angst en druk beschermen,
Gy hebt verhoord myn droevig kermen,
Gy sult weesen Lieuwe Vrouw.
Komt Herders wilt nu vreugde aenschouwen,
En maakt nu kransse van lauwerier,
Om op 't Hoofd van myn lief te bouwen,
Wat groote vreugd nu sal ik Trouwen,
Mijn lieve Katelyn komt maer hier.

Een aardige Zamespraak of Koddige Vryagie, tussen een Boere Knegt, en een Boere Meyd.

Voys: Ey lieve Jan loopt met een zet. &c.

WEl Neel hoe werden wy gebruyd,
Van onze Baes en vrouw:
En wilje mijn, zo wil ik jouw,
Laten wy gaen ter trouw,
Want of wy werken noch zo zeer,
Men siet altyd noch bang,
Men heeft niet meer als kost en kleer
En stront noch tot syn dank.
2. Wel so den bruy kees woud gy zo,
Al Trouwen met een set,
En slapen dan maer op het stro,
Zonder Dekens en Beth:
Noch Pot noch Pan noch Stoel noch kan
En al wat daer toe strek,
Waer mee sou men Huijshouwe dan?
'k loof zeper je werd gek.

3. Wel neen Neel, ik en werd niet gek
Ik meen het by mijn keel,
Hoender stront is geen katten drek,
Of acht gy 't even veel?
Men moet malkaer begekken niet,
Ik meen het evenwel:
Als gy het niet te nauw doorziet,
Men het wel stellen sel.
4. Wel segt myn kees, waer wou men dan
Halen al den Huysraed?
Gy weet dat men immers niet kan,
Heet yzer kaeuwen maet,
Ik heb al van je praet genoeg.
Hoe ofje dat verzon?
Loopt heen kees, gaet maer na jou Ploeg
Ik na myn karenton.
5. Neel smyt mijn woorden niet zo voort,
Hoord wat ik seggen sal.
Onze Baes ende Vrouw die had,
Te zaem ook niemendal,
Toen sy zouden te trouwen gaen,
Dat ging op Avontuer.
Laet men 't daer op ook laten staan,
En seggen op onz' huer.
6. Ja kees men sou dat kunnen doen,
Maer mijn vrees ik voorwaer,
Dat ik dat Luk niet zou vermoen,
Als onzen Baes had daer:
Kost men het eens besoeken gaen,
Voor een jaer als de heur,
Myn dunkt ik sou het dan toestaen,
Maer trouwen altyd duer.
7. De duyker Neel dat hebje wel,
Laten wy voor een jaer,
Eens sien hoe het ons lekken sel,
En vald het ons te swaer.

Zo kunnen wy dan ellik weer,
Gaen dienen als te voor:
Gy kund daer nu niet tegen meer,
Ik sie een gat daer door.
8. De drommel moet jou halen vent,
Zo gy niet houd den bek:
Waer of ik mijn ooren na wend,
Steekt gy met mijn de gek:
Woud gy het zeper voor een jaer,
Probeeren, wel ik meen:
Als ik dan vast met jonge waer,
Dat Kees zou bruyen heen.
9. Wel Neel wat is dat voor bescheyd:
Als men kreeg kinders schoon,
Men had dan vast een knecht of Meyd,
En die gaf men geen Loon:
Dat Prophiteerde ons in 't jaer:
Hondert Gulden op 't minst:
Den Huysraed kon men allegaer,
Dan kopen van die winst.
10. kees laet uw bek niet langer gaen
Of 't zou hap'ren op 't end':
Zou ik voor u ten dienst maer staen?
Wat Drommel meenje Vent?
Woud gy eerst maken Meyd of knegt,
Om te geven geen Huyr?
't Was of gy mijn dan had gelegt,
Al met mijn gat in 't vuyr.
11. Wat bruyd men deze Vagebont,
Woud gy zo trouwen Maet?

K.
Och ja ik Neel al was 't terstond,

N.
'k Loof het wel Drommels kwaed:
Denkt eer ik met uw spanden an,
Hing ik myn liever op:
En zo gy langer spreekt daer van,
Bruy ikje voor de Rop.

12. Nou Neel ik bidje toch bedaerd,
'k Heb dat so niet gegist:

N.
Neen Vent gij sult niet ruyken daer,
Ik maer hebbe gepist En legge nog een einde houts
Voorts op uw blaauwe scheen,

C.
Och Neeltje leend myn dan jou kous,
ik trekzer over heen.

Vryster-klagt.

Voys: *Za Trompen en Trompetten.*

'k HEb menigmael voor dezen,
Gedagt hoe mag dat zyn?
Dat elk Getrouwd wil wezen, maer toen was ik noch klein
Maer toen ik achtien jaer, Geworden was daer naer,
Trok myn zinnen, My tot minnen, Hy dat 's raer.
2. Doe kreeg ik eens een Vryer,
Die bad mij om een Zoen,
My dunkt het was een Snyer,
Hy wierd op myn so groen;
Hy trok my op syn Schoot,
En kreeg myn Borsten bloot,
Die hy kusten, Want syn lusten, Waren groot.
3. Toen heeft hy my Ontregen,
En streek myn kleeren neer,
Ik sey 'er al niet tegen, Het was na myn begeer;
Hy deed myn Hembt om hoog, En seide Lief gedoog
Dat uw schoonheid, Zig ten toon leid, Voor myn oog.
4. Ik was 'er mee te vreden,
Hy droeg mij op het bed,
En sag myn naakte leden, Mooy poezel, blank en net;

Hy voelde met syn Hand, Myn Lijf aen alle kant,
En hy maakte, Dat ik raakte, In de Brand.
5. Doe ging hy zoetjes booren,
Beneden in de Buyk:
Met eenen blanke Hooren, De droely dat was puik:
Het ging ik weet niet hoe, Ik wierd dat spel niet moe;
Op het leste, kreeg ik het beste, ook noch toe.
6. Hy kwam schier alle dagen,
En deed op die manier, Na mijn sin en behagen,
Het uiterste pleizier,
Op het lest so nam 't een keer,
En hij en kwam niet weer,
Hy benijde, Dat ik seyde, Doet wat meer.
7. Nu mach 't my niet gebeuren,
Want niemant spreekt my an,
Is waerdig te betreuren, Ik krijg al vast geen man
k heb geproefd van dat, Wel dichjes en wel zat:
Waer de Snyder, Is och leider! Op een pad.
8. Ik woud dat ik 't mijn leven,
Nu niet had geprobeerd, Dan was 'er niet bedreven,
Waer door ik was onteerd:
Had ik het niet geproefd, So was ik niet bedroefd,
Zo de Snijder, Maer niet wijder, Op een snoefd.
9. De Droelij moet hem halen,
O die verbruide Vent! Hij komt na my niet talen,
Nou ik het ben gewend:
Had hy 't mijn noit gedaen, Dan zoud' het nog wel gaen
Wie zond' kennen, So ontwennen, Van de Haen.
10. Ik dagt hij soud mij Trouwen,
Ik heb de Vent noch lief;
Maer hy socht schoone Vrouwen,
Alleen tot sijn gerief:
Het is my ook wel leet, Maer dat is niet een beet,
K mag nu spreken, Van de streken, Die ik weet.

Minnaers klagt.

Stem: Poliphemus aen de Strande.

GY die in des minnaers klagen, Schept behagen,
Als die nimmer door de Min,
Of in schoonheyd van vermogen, Zyt bewogen
Gaet aenschouwd myn Afgodin.
2. Als een Schip dat op de Wallen, Is vervallen
Werd hy, die haer Schoonheyd siet;
't Is de schoonste aller Vrouwen, In 't benouwen
Raakt hy die haer niet en vlied.
3. Niets is aen haer schone leden, Dat met reden,
Niet de naem van schoon verdiend;
Ach! wat was ik toen beminlik, Doen sy finlik,
My de naem gaf van haer Vriend.
4. Nimmer synder Koningryken, Te gelyken,
By de vreugd die 'k aen haer vond:
Als ik haer Rooze Kaken, Mag genaken,
En haer lieve Rooze Mond.
5. Niets woud sy, om my te tergen, My verbergen
Ja haer lichaem moeder naakt,
Heeft zij voor my gaen ontkleden, En haer leden,
So aen my gemeen gemaakt.
6. Oyt heeft Schilder op Pannelen, Door Pencelen
Een Beminlyk ding gemaeld,
Of gelykenis gegeven, Na het leven,
Daar sy niet de Prys van haeld.
7. Ach! wanneer ik myn lusten, By haer blusten
Toen haer Schoonheyd ongemeen,
Zig so naakt aan my vertoonde, En my loonde,
Scheen datsy van Liefd verdween.

8. Maer helaes! hoe kan 't verand'ren,
Met malkand'ren, Die ik meende als myn Vrouw,
Al myn leven te genieten, Tot verdrieten,
Ach! die heeft versmaed myn Trouw.
9. Acht g' uw schoonheid diet meer waerdig,
Zo ligtvaerdig, Die te schenken sonder nood,
Aen een ander, die g' uw sinnen, Laet verwinnen,
En my so jaegd in de Dood.
16 Die de Maegdom heeft genoten, Te verstoten
Zag men niemant zonder Re'en;
Die een Maegd haer Blomtjen even, heeft gegeven
Zalze noit verstoten, neen.
12. 'k Heb 't lichaem voor een poosje Maer het roosje heb ik (meen ik) niet geplukt:
't Was een ander van te voren, Wis beschoren,
Die het is voor my gelukt.
12. 'k Wens nogtans dat gij u dagen, zonder klagen
In de Echte Vreugd verblijd;
Maer wat vreugd sal ik verwerven? Ik moet sterven
Nu ik ben myn Engel kwyt.

Zamenspraek tussen Twee Vrysters.

Stem: Rozemond die lag gedoken.

ROsaniere en Celinde, Zaten t' samen in het groen
Yder sprak van haer Beminde,
Als de Vrysters veeltyds doen;
Elk van beyden was Verloofd,
Maer noch 't Roosje niet Ontroofd.
2. Rozaniera was 't die Klaegde,
Dat haer Herder niet en dagt,

Om syn Bruydje te ontmaegden,
Dat hy nu hadt in syn magt;
'k Ben noch, seyd' sy, zuyvre Maegd,
En het is my noyt gevraegd.
3. Maer Celinde met een zuchje,
Sprak, de Maegdom, zoete maet,
Diend de Herders voor een Kluchje,
In haer Ongehuwden Staet;
Want myn Herder, Nu hy 't kan,
Krygen, spreekt hy daer niet van.
4. 'k Ben, sprak Rozanier, Nieusgierig,
'k Heb te Nacht daer van gedroomd,
't Was te schrikkelyk Pleyzierig;
Maer ik was so wat beschroomd,
'k Woud dat hier myn Herder kwam,
En dat hy myn Maegdom nam.
5. Kond het wenschen iets wat baten,
Sprak Celinde, 'k wenste dat,
Ik myn Maegdom strak zoud laten,
So kond' ik uw zeggen wat,
't Zy van Vreugde of verdriet,
My daer door dan was geschied.
6. Rozaniera niet te vreden,
Om de Hitte van de Zon,
Ging haer moeder naekt onkeden,
En begaf haer by de Bron,
In een klare Waterbeek,
Die Christal in klaerheid leek.
7. Maer Celinde vol van vrezen,
Leyd zich naakt so aen de kant,
Sy woud niet in 't Beekje wezen,
Maer sy wies zich met haer Hand;
Dit zag Cloris, die gehoord,
Had haer Praet van Woord tot Woord.
8. Wel wie heeft ooyt van syn leven,
Zeyd' hy, schoonder Schoon ontmoet?

Waarom langer hier gebleven,
Zo het met myn Bloheid doet?
Vlied van Bloheyd, Want men siet
Gij behaegd de Vrouwen niet.
9. Hy ging mede zich Ontkleden,
En liep naakt na Rozanier,
Die hem straks met zoete reden,
Zonder eenig suer getier,
Seyde, 'k bid uw herder ziet,
Dat Celind' u niet ontvlied.
10. 'k Bid u seyd sy gryp Celinde,
En doet met haer eerst uw Lust,
Zoo sult gy my willig vinden,
En sy heeft hem eens Gekust:
So dat hy Celinde nam,
En met haet in 't Water kwam.
11. Hy met Vriendelyk ontmoeten
Heeftze ieder eens Gekust;
Aan wien, zeyd hy, zal ik boeten,
Schoone Nimphjes, eerst myn Lust?
Steld wy zelf aen wien gy wild
Dat myn Lust eerst sy gestild.
12. 'k Weet wel raed, zeyd' Celind,
Legt ons naest malkander neer,
Waar uw Hert u nu sal stieren,
Neemt die 't eerst tot uw begeer,
'k Ben te vreden, zeyd' Celind,
Dat hij 't op die wys begint.
13. Cloris gingze daetlyk leyden,
Uyt het beekjen in hel Gras,
En hy lyd' zich tusschen beijden:
Herder (zeyd' Celinde) ras,
Eer ons iemand hier verspied,
En verteld dan 't geen hy ziet.
14. Vreest niet Nimphje, al de schapen.
Zeyd de Herder: zyn uyt 't Veld,

En de Herders leggen slapen,
Laat u paar van Ongekweld,
'k Heb geen vreez' sprak Rozanier,
Leef met ons na uw Pleyzier.
15. Hier is 't Alderzoetste Leven,
Zeyde Cloris, dit 's de vreugd,
Die een Hemelryk kan geven,
Vol van Soetheyd en geneugt,
Die een Man aan 't Herte raakt,
Door twee nimphjes Moeder naakt.
16. Dan heeft hy den een bekeken,
En Gekust, en dan de aer,
Dan begost hy weer te spreken,
Dan wat schoonder Dag in 't Jaer!
Wel twee Soonen aan my sy,
Sichten en Verkwikken my.
17. Dan ging hy haar Borsje kussen,
Streek zyn Handen gins en weer,
Na het Plaatsjen ondertusschen,
Haar hy doen woud' zyn begeer,
Ach wat Schoonheyd! zeyd' hy die,
Ik hier met myn Oogen zie.
Aen wiens Poezel blanke leden,
Even schoon en even bloot,
Sal ik my het eerst besteden,
Ach! die keur heeft is in nood,
Eynd'lik bluste Rozanier,
Kloris eerste Minne Vier.
19. Na dat hy met zoete Woorden,
Scheide van de zoete Maegt,
Seyd zy dat het Cloris hoorde,
Gy zyt die myn ziel behaegd;
Nu gy 't roosjen hebt Geplukt,
Hebt gy my myn Hert ontrukt.
20. Doe ging hy Celinde strelen:
Schoonheid, zeid hy hoe sal 't zyn?

Moet ik 't Maagden Roosje steelen?
Zegt eens nimph of Schenkt gij 't mijn?
Schoone Herder sprak celind',
'k Schenk het u, so gij 't Bemind.
21. Sy gaf hem wel duysend kusjes,
Toen hy ook haar Roosje nam,
Dus voldeed hy bey haar Lusjes,
Wyl hy bluste syne Vlam:
Toen hy 't Roosje had Geplukt,
Heeft sij hem op haer Borst Gedrukt.
22. Na veel soete minne reden,
En veel kusjes onder een,
Gingen zich de Nimpjes kleden,
Cloris ook die wel te vreen,
Dankte ieder Nimp apart,
Voor de Gunsten van haer Hart.
23. Zyt gedankt, gy schoone Vrouwen,
Dat gy my niet hebt versmaed,
En myn pont Bestaen deed rouwen,
Als een ruekeloose Daad,
Zyt gedankt om dat myn lust, in u arme is geblust.
24. Zyt gedankt sprak Rozaniere,
Heuschen Herder dat gy niet,
Als met Heusheid vol manieren:
Hebt gedaan 't geen is geschied
Maer bewaerd my in uw min,
Een klein plaetsse na myn zin,
25. Schoone Herder sprak Celinde,
't Heeft uw maegden zoet behaegd,
Komt ons hier te mets eens vinden
maer op dat men 't niet beklaegd,
Draegd op onze maegde bloem,
Als een Eerbaer man geen roem.
26. Noit zal Cloris sprak hij melden,
't Geen hij bij u heeft gedaen,

'k zal 't mijn leven lang vergelden,
Laet dat vry op Cloris staen,
met een kusje wel te vree,
Ging een ieder na zijn Vee.

De Natuurlyke Nacht Spook.

Stem: *Wat heb ik al Bedreven.*

EEn maagt van twintig Jaren,
Was Poezel blank en glat,
Sij moest het Huijs bewaren,
't Was een vervaerde Kat: Haer Ouders uit de Stad
Die zogten een pleiziertje, En lieten 't Jonge Diertie:
Alleen t'huis hoord hoe sij bad
Des nachts 't was laet in Donker,
Sy hoorden een Gekrak,
Een Buurmans knecht die spronker,
Door 't venster van het dak En kwam op sijn gemak,
De trap af na beneden, En in haer kamer treden,
Ook zonder dat hy sprak
Hy trad met sagte schreden, Terstond op 't ledikant,
De Dogter in Gebeden, Was zeer devotig want
Sy maekte met haer hand, het eene kruys by 't ander

Maer hy als een Zalmander,
Zogt Voedzel voor zyn Brand
Hy sloeg de Deken open, en zonder veel geluyd,
Is hy by haer gekropen, Gants naakt tot op de huyd
Haer hemd moest mede uit, Sy bad met zoete woorden
Ey wild my niet vermoorden,
Houd smoel, so sprak de Guyt.
De Vryster sprak met beven,
(Want sij was seer bevreest)
Ik bid' verschoon mijn Leven,
Denk dat ik ben geen beest, Hy sprak ik ben een geest,
Beneden uit de Kolken, der Onderaerdze Volken,
En ben een mensch geweest.
Indien gy u kund schikken, na myn vermoede min
Zo hoeft gy niet te schrikken, Dies voegd u na myn zin
Terstond al in 't begin, Of 'k zal door duyzend spoken,
Hier helze vlammen stoken, en bruyen u daer in.
Hy ging haer daed'lik leggen, Gelyk als dat behoord
En sonder tegen zeggen, Heeft hy haer straks geboord:
Ach!, seyd' sy, 'k werd Vermoord,
Durfd gy (seyd' hy) noch spreken,
'k Zal u den Hals straks breken,
Toen sprak sy niet een Woord.
Wanneer hy nu zyn lusten, Ten vollen had geblust,
Leyd hy zich wat te rusten,
By hare Mond met lust: Sy heefd hem eens gekust
Ach! seyd sy Monieur Drommel,
Wat brengd dat zoet gestommel, My in een zoete rust.
De nikkers zyn geen beesten,
Dat voel ik aan dit Spel;
Ey brengd mij bij die geesten,
Met slegts in de hel, Want gij behaegd my wel;
Doet met my u behagen, Ik sal het niet beklagen,
Noch toonen my rebel.
O dat mach niet geschieden,
Seyd hy, als na de dood: nu moet k van u vlieden,

Gedwongen door de nood, Maer myn gezag is groot
Ik dwing de swarte spoken, Het helze vier te stoken,
En brui die als een Jood.
Doe sprak dat zoete Meisje,
Zo ik raak in de Kraam,
Ey zeg my tog een reisje uw Jonker duikers naem
Op dat ik die bekwaem, Aen 't Kindje kan vernoemen
Ey wilt het niet verbloemen, het is myn aengenaem.
Myn naem moogd gy wel weten,
Zeid hy, ik ben te vreen:
'k Ben Hillebrand geheten,
Dat ik niet Ongemeen,
Dat in waer sey sy wel neen;
Adieu mijn Hillebrandje, Trekt nou maer naje landje,
En daar mee ging hy heen.

Harders minneklagt.

Stemme: *Stild uw Wreedheyd God der Minnen.*

SIlvia myn zielsvoogdesse Eenig leven hoogste lust;
Sal myn heete minne bresse,
Noyt door Weermin zyn geblust?
Zult gy nimphje dan gestadig,
My vertroosten zonder Reen?
Schone zyt my eens genadig, En verzagt uw Hardigheen.
Stild eens nimph mijn heete Vonken,
Hebt tog deernis met myn pyn; Laten uwe lieve lonken
Myn tog eens genadig zyn: Laten deze Klaverdalen,
Eens Uytschateren dat myn rouw,
En myn al te bitt're kwalen,
Zyn verzagt door uwe Trouw.

Laet dien Dwingeland der Goden;
U eens raken in de ziel, Elk moet volgen syn Geboden
Niemant zich daer van onthiel:
Zelfs Jupyn die met syn Donder,
Al het Aerdryk vreez' aen brengd,
Buygd zich williglyk daer onder,
En syn Dwingelandy geheugd.
Meend gy hem alleen te ontvlugten,
Daer hier, in dit groote rond:
Niet en is, of 't wil graeg zugten,
Onder het Minnelyk Verbond,
Van dien kleynen Voogd der Herten,
Gy en kund hem niet ontgaen,
'k Bid van schoone heeld mijn smerten,
En laet eens dit vlugten staen.
Gy zyt al te schoon Geschapen,
Om te ontgaen de kragt der Min,
'k Zie syn Flikkerende Wapen,
Dringd uw reeds ten Boezem in;
Ik zie uit uw Tintelende Oogen,
reeds Uitstralen synen Brand,
Hebt dan eens met mijn Mededogen,
Kroond mij met Uw Huw'liks Band.

Het Doorluchtig Leeven en Bedryf van de Leydze Studenten, en hare Dagelykze Handel.

Stem: Van de kwezel,

Peer.
LAet ons spanceren, En Krotten na de zwier,
Laet ons laveren Met 't Vneetje dats pleisier
Za lustig speeld eens jas, Al benje half kras:
Wat is 'er aen gelegen, Al weer den Ouden Trant,
Dezelve Wegen.

Jas
Her uyt jou Stoepen, Jou Reutjes daerje bent
Her uyt jou stoepen, of ik zalje Zelderement,
Al voor den Drommel slaen,
Sey Jas want ik ben een Haen,
Ik sal jou wel Tracteeren,
Den eenen voor den aer, Noch Massacreeren.

Toon.
Hy wy studenten,
Sij Toon zonder geschroom, Zyn brave Venten:
Geen mensch legt ons ten toom

Van avond in den bek, Wat drommel benje gek,
Wild maar een Deuntje zingen
Geen stoep in 't gantze land, Die ons kan dwingen.

Jan Speeld
Wel zoet meysje,
Dat Deuntje speelde Jas, Dat ik een reysje,
By jou te bedde was, Ik zou jou Zoenen jent,
Trots d' alderbeste Vent, Ik zou jou Picordeeren,
en doen myn dingen fix, Als Man met eeren.

Peer.
Za eens Bezopen,
Daer kan een Teug op staen,
zy Peer laet lopen, Al zo opje een heele Vaen,
En dan al weer eens pret, Een Deun daer op geset.
Wy zyn Morbleu studenten,
Wy leven met Pleyzier, Als brave Venten,

Een Amoreus Lied,

Stemme: Orpheus droef van zinnen &

HEt Nagtegaeltje kleine,
Verheugd den Somer schoon
met zynen zoeten sang,
In 't wout by een Fonteijne,
Daar heeft mij een Persoon,
Geluistert na 't geklang,
Den tijd viel my niet lang,
De Wilde diertkens sprongen
Al in het groene dal,
De Vogelkens daer songen? Lieffelyk over al.
In het woud stond een Valeije,

Verciert met Bloemkens rein,
schoon ende Triumphant,
Haer ging ik mij vermeije,
Al in dat lustig Plein, Daer ik de liefste vant
Ik sag langs eene kant:
Na mij een Maget komen,
In witte Zei gekleed,
't Was een soon schoone Bloemen,
Als ik ter wereld weet.
Toen zy mij wierd geware,
seer vriendelyk zy sloeg,
Met haare rooder mond,
Haer quam in 't openbaren:
Wat Liefde zy myn droeg
Toen ik de vrouwe vond,
Myn herte waar gesond,
Door de reine Maagd gepresen,
Want als Helena schoon,
so dogt sy my te wesen,
Onder des Hemels Throon.
Wy gingen divisceren,
Houdende hand aan hand
Als Ameureusen doen,
Seer vriendelyk spanceeren,
'T scheen het beloofde Land,
Zoo lustig vast in 't groen,
De Meij stond in 't saisoen,
't Was 'er vol duyzent vreugden,
dat door de Minnegloet:
Ons herten zeer verhe ugden,
Denkt wat de Jeugd al doet.
Wy songen daar muzijke
Al opde snaarenspel,
Melo diens en zoet: Wy spraken rethorijke,
Lustig sonder gequel,
Met eenen bleien moet,

Het was 'er al voorspoed,
In deze schoon Waranden,
Wij maekten daer een dans,
Myn Lief vlogt met haer handen,
Van Roosen eenen krans.
Daar na ginge wij rusten,
Onder het groene Rijs,
Al op dat selve pas, In dit Prieel van lusten,
Het scheen een Paradys,
't Welk vol pleijsantheijd was;
Verborgen in het gras,
Daar heeft een Slang geseten,
Die mijn lief in den voet,
Doodelyk heeft gebeten:
't welk ik betreuren moet.
't Fenyn heeft haar bevangen,
Hy sterft de bitteren dood,
In alsoo korten stond,
Die daar met spel en zangen,
En Bloemkens in haar schoot,
Fraay was ende gezond,
Och! haare rooder mond,
Die wert soo bleek van verwen,
Al dees wellustigheyd:
Heeft dees Maagd moeten derven,
Haar tot sterven bereyd.
Nu mag ik wel beklagen
Mynder geboortedag,
Met traane meenig fout;
Nu ik alleen moet drage,
Lyden zonder verdrag,
Hebbende die aanschout,
Hoe seer ik ben benout,
Nog moet ik in mijn leven,
Met eerbare herte koen:
Haer doode wangen geven

Uit liefde eenen zoen.
O scheiden bitter scheyden,
Hoe hart is u geklag, Soo ik gevoel present,
Wy gingen ons vermeyden,
Nog heden desen dag,
Nu leid myn Lief geschend,
Og wat is 's menschen ent,
Men ziet hem snel verdwynen,
Gelyk een rook vergaan,
Met droefheid en vol pyne,
Het is seer haast gedaan.
Wat baat hier triumpheeren?
Wat baat solaas en vreugd?
Die wy een kleine tyd,
Wel lustig hier hanteeren,
En nemen ons geneugt,
Vleeschelyk breed en wyd,
De dood die volgt zubyt,
Men kanse niet ontkomen,
Met haer straelen zy steekt,
Wy worden weg genomen,
Gelyk een glas dat breekt.
Op Amoreuse dieren,
Spiegelt u hier aan wel,
Hoe dat dees Maget schoon
In een woud ging pleizier,
Met zang en Snaaren spel,
Onder des Hemels Throon,
Met haar Dienaar ydoon;
Hy hiel haer wel in waarden,
Met des werelds geraas:
Nu leidse in der Aarden:
En is der wormen aa
Het solaas dezer wereld;
En is dog anders niet,
Dan als een Bloem op 't velt:

Hoe ryk hoe schoon beperelt;
Wy moeten sterven siet:
Wie weet zyn tyd gesteld:
Den Mensche word geveld,
Het leven moet hy uiten,
Na elk heeft gedaan,
Zeg ik in myn besluiten,
Zal men den loon ontfaan.

Een Samenspraak tussen Moeder en Zoon, En syn Buurvryster.

Stem: *Het Trommelje van Snaren.*

't SA Geert gy moet uit vryen, Na ons Zaertje buer,
Na ons Zaertje buer, 't Is een zo nobel Meisje,
Met haer gepoezeld vleisje, Huys en na de zwier,
Huys en na de zwier.

Antwoord van Geert.
Ach Moertje, sy hy, Moertje, Dat zal niet geschien
Dat zal niet geschien, Mijn Rok die is vol gaten,
Mijn broek al boven maten, Steken door myn knien
Steken door myn knien.

De Moeder schikt hem op.
De Moeder ging aen 't lappen, Zyn broek en zyn rok,
Zyn broek en zyn rok, Tot dat het was ter degen,
En ging hem schoon af vegen,
Dezen halven sot, Dezen halven sot.
Daer me zo ging hy treden, Zo na saertje toe,
So na saertje toe, En sy wel lieve Vrouwe,
Komt laet ons samen Trouwe,
Was bly ik weet niet hoe, Was bly ik weet niet hoe.

Antwoort van Saartje.
Wel wat komt gy hier praten,
Sprak saertje jou gek, Sprak saertje jou gek,
Wilt na uw huijs toe treden,
Of ik kryg al op heden,
Eenen Pot met drek, Eenen Pot met drek.
Ey ziet hem daer eens treden,
Hy lykt wel half dood, Hy lykt wel half dood,
Syn beenen zonder jokken, Zo dik als zwavelstokken
Zijn neus een turrif groot, Zijn neus een turrif groot.
De Luyzen ziet men lopen,
Op zijn lijf met kragt, Op zijn lijf met kragt,
Zijn haer ook wilt het weten,
s' Lijke wel me bedreten,
Van de neten ach! Van de neten ach!
En ook zo kan hy winnen,
Wel tien stuijvers 's weeks,
Wel tien stuivers 's weeks En hij praet nog van trouwe
Zijn moer kon hem niet houwe, Want hij wel zes
pond vreet. Want hij wel zes pond vreet.

Geert gaet loopen.
Van schand zo ging zij loopen,
Na sijn moertje toe,
Na sijn moertje toe, En ging het daer klagen,
Toen kreeg hij dapper slagen, Dat al met een Roe,
Dat al met een Roe.
Want 't oude wijf zey schelm,
Gy deed u woord niet wel, Gy deed u woord niet wel,
Sy sloeg hem also zeere, Ag riep hy moeder teere!
Myn Gat hangt by 't vel, Mijn Gat hangt by 't Vel,

Samenspraak tussen Amintas en Silvia,

Voys: O Doelwit van de Min

Amintas.
WAer Vlucht gy Silvia,
Waer toch so schielyk heenen,
Ik bid u Nimphie sta,
En hoord eens na myn Weenen,
Eer dat gy zyt verdweenen,
Voor uw Vlucht, toond my Gena,
Soete ziel verhoord myn Beeden,
Eer ik vol Rampzaligheden,
In het Graf, In het Graf, Ter neder stort,
Keer Nimphje, ey! keer dan kort.

Silvia.
Amintas neen uw Min, En kan my niet bekoren
Een ander heeft myn zin, 'k Ben niet voor u geboren
Gy doet moeyte verloren,
Want myn Hert neemt gy noijt in,
Ook zo weet ik dat uw vleyen,
Maer strekt om my te verleyen,

Want ik weet, Want ik weet, Gy Philis streeld,
Die gy uyt Liefde deeld.

Amintas.
Den Hemel straffe my, Zo ik oyt van myn dagen,
Aen haer myn Vryery, Of hart heb opgedragen,
Heb me'ely met myn klagen, En het lyden dat ik ly,
Wil O Vreugde van myn herte,
Toch genezen myne smerte!
Stil myn pyn, Stil myn pyn, Eer dat ik sterf.
Gun dat ik Troost verwerf.

Silvia.
Neen neen, Amentas neen, Wil vryelyk vertrekken
Ik lach met uw Gebeen, Verlaet dan deze plekken,
Want ik wil niet verstrekken,
Tot een spot van ieder een,
Gaet heen, Gaet weer Philis streelen,
En met haer Lamm'ren speelen,
Ik vertrek, en veracht! uw dertel Minnevier,
Vaer wel, ik wyk van hier.

Amintas.
Wel vlucht gij, het is wel,
't En kan my in 't minst niets raken,
'k Zal met God Bachus nat,
Myn zelver gaen vermaken,
Want de Wyn geeft goede zaken,
Beter als het Minnespel,
Vivat Bachus, God der vreugde,
Wijn alleen geeft alle deugde,
Daer de Min, daer de Min, Het Lichaem krenkt,
Wanneer mer 't minst om denkt.

Een nieuw vermaakelyk Lied, van een Meester en zyn Jonge, die geen lust had om te werken.

Op een aangenaame Voys.

Meester mag ik maendag maken,
Ja jongen ja:
Dingsdags kan ik aen 't werk niet raken,
Fa la la, Tari ta ta.
Woensdags dan ben ik alsoo siek,
Ja jongen ja:
Donderdag lust myn 't werken niet,
Fa la la; Tari ta ta.
Vrydag gae ik ook na Kerken,
Ja jongen ja,
Wie duyker zou op Saterdag werken,
Fa la la, Tari ta ta
Sondag is een dag van Leeren,
Ja jongen ja,
Dan trekken wy aan ons beste kleeren,
Fa la la, Tari ta ta.
Maendags na Jan Oom de kleeren,
Ja Jongen ja,
Dan gaen wy soo ons geld verteeren,
fa la la, Tari ta ta.
Meester help dus ons na Oost inje,
Ja jongen ja:
Dan bennen wy in 't Land van Inje,
fa la la, Tari ta ta.
Al by de Zielverkopers lantje,
Ja jongen ja:
Help my myn alderbeste Mantie,
fa la la, Tari ta ta,

Komen wy dan aen Boord als Heeren,
Ja jongen ja,
Met de Wind kan men laveeren,
fa la la, tari ta ta.
Dan met de Ligter van boord afvaren
Ja jongen ja,
Dan zwerven wy al door de Baren,
fa la la, tari ta ta.
Dan komen wy in Oostindien Landje,
Jajongen ja,
En nemen een Swartin by 'thandje,
fa la la, tari ta ta.
Oorlof myn Makkers wil het zo maken,
Ja jongen ia,
Zo kond gy na Oostindien raken,
fa la la, tarita ta.

Een nieuw Lied van de Oostindische Scheepen.

Vois: Liereboela.

FAlderala te hoop te hoop,
Lustig Meisjes aen de loop,
Want de Sjappetouwjes zwieren,
Door de stad voor dol en blind,
Sa dan soete Venus dieren,
Maekt dat gy wat duiten wind.
Soek een bol tot tijd verdryf,
En een quantje na jou lyf,
Zet voor hem jou winkel open,
Dan zal de Oostindjesvaer,
U veel fraeye dingen koopen,
Falderala is dat niet raer.

Zoete meisjes hier ter stee,
Vlam op Porcelyn en thee,
Of verdien gelyk mooy Kaetje,
Ziste Jakjes by dozijn,
Wijl dat veele jonge maetjes,
Aen de wal gekomen zyn.
Speeld met uwe falderala,
Met een quantje van tari ta ta,
So lang als zyn duite klinken,
Speel met hem van piert den Boer,
Stoejen knoejen en rinkinken:
Melke al zagt de lieve loer.
Soekt een schipper zyn vermaek,
Zo speelt falder ala dat 's raek,
Wil hy zeylen of laveeren:
Hou dan Venus schuit gereed,
Vlak te leggen kan niet deeren,
Meisies dat gy zelver weet.
Is een stuurman u gesind,
Laet hem zeiien voor de wind,
Laet hem met den roerpen speele:
En braveeren by de nagt kussen,
Kussen, likken, stoeyen, streelen,
falder ala ai zagt op zagt.
Zo de Kok zyn sisse Py,
Geeven wil zo slaep maer by,
Speelt met hem van 't knickerdoosje.
Of van flipie roerd maer gord,
falderala myn zoete troosie,
Gund de vrind u tiktak-bord.
Of zo gy met een Soldaet,
Dikmaels om een trantje gaet,
roep ha Jantie uit het Oosten,
Voerd u snaphaen noch wel kruyd:
Dus moet gy dien kinkei troosten,
En vast vlammen op de kluyt.

Hebt gy een Matroose gast
Mooyties by de lurven vast,
Wil maer aen de Boelyus trekken,
Leert de knevel u Compas,
Het is nu geen tyd van gekken,
speeld maer lustig met de tas.
Want de Bollen swieren graeg,
Met de meysies alle daeg
En zy geeven fraaye dingen:
Venus dierties houd maer stand
Alle vreugd komt u omringen:
Uyt het warme Aapen Land.
speeld van Kiekeboe op 't Bed,
En van Dobbertie Paerde-Wet,
Loer op het Oostindies vaertie,
In het donker rolt en dold.
Ligt zyn beursie op een haertie,
Daer is weinig aen verknold.
zyt so lang zyn beste maet,
tot hy weeder heenen gaet,
Om over de woeste baeren,
In het Goudryk Asia.
And're schyven te bescharen,
Liereboe Liereboe Liereboela.
Oorolf slappetouwen al,
Hoort wat ik u zingen zal;
Laet die snog're Venus susies,
Want sy vlammen op iou goet
Al haer lonkies lagies kusies,
Kost u dikmaels goed en bloed.

Een 'tZamenspraak tussen een Herder en Herderinne.

Stemme: Als 't Begint.

Herder.
Ik groet uw schoone Silvia geprezen,
Ach liefste soet laet ik uw Dienaer wesen:
Gy komt in 't gemoet, Ach myn Engel soet,
Als ik uw Maget sie veranderd my mijn Bloed
Mogt ik uw vereenigt zyn, Ik met u en gy met myn,
Dan was myn Hert uit al de pyn.
Zoete Herderin gy zijt myn welbeminde,
Geen schoonder is 'er op de werelt te vinde,
Want uwer roder mond, En u twee Borsies rond,
Die hebben my het diepste van myn Hert doorwond,
En uwen roder mond, Uw lipies als Corael,
Uw Oogen staen zo helder als een Christal.

Zilvia.
Zoet Herder zoet, houd op van zo te klagen,
Ik wil myn vee te velde in gaen jagen,
Of meend gy dat een maegd, uw Lammenteeren agt
Om dat den herder doet, zo zoet syn minne klagt,
Herder en ik wil gaen, Mijn schaepjes blyven staen,
Want al uw klagen is om niet gedaen:

Herder.
Laet my uw Vee uw schaepjes helpen weiden,
Want voor de wolf sal ikze wel bevryden:
Met mynen hond en mynen herders staf,
Zal ikze van de kooy wel helpen dryven af,
Ik sal u in 't Groen, Op myn Fluit veel eer aendoen,
En speelen een nieuw lied gelyk de Herders doen.

Silvia.
O Schalk! o vos! hoe kund gy herder speelen,
Met uwen mond zoekt gy mijn Hert te steelen,
Al door het zoet gevley, Raekt menig in geschrey,
Een maeget moet voor 'er sien, dat zij niet komt in 't ley
Gelyk men nu wel ziet, Raekt 'er menig in 't verdriet,
Ag! ik en geloof de herders niet.

Herder.
Ag! herderin! myn Zilvia gepresen,
Ag liefste zoet; laet ik uw dienaer wezen;
Hou daer is mijn hand, myn trouw tot onderpand,
Mijn engel mijn beminde schoonste van het land,
Mijn Schaepje weest verheugd, ik zal in eer en deugd,
Een kransje nu gaen vlegten met de jonge jeugd.

Silvia.
Zoet herder zoet, houd op van zo te leven,
Ik ben van zints om u myn trouw te geven,
En schenk u mijnen hert, en dat voor alle smert:
Om dat gy my getoond hebt een zoo 'n trouwen hert,
Plukt bloemtjes ende kruid, vlegt kranssen voor de bruid
Daer mee is alle myn klagen uit.

Besluit.
Verlaet bacchus bane beminde veld godinne,
Speeld nu het spel, laet het muzyk beginnen,
Venus die plukt faliant, syn vrugten abondant,
En Bachus die staet met een glaesie in de hand,
Laet ons nu vrolyk syn, Drinken eens lustig wyn,
Verheugt moet onsen geest op dese bruiloft syn.

Een Vermakelyke Vryagie en Trou-geval, bevestigd in de Klaverwey.

Stem: ik klom 'er den Boom al op.

Ik ging my lest vermeyden,
't Was op een Morgen vroeg,
Al door de Klaver Weyden,
Ik kwam 'er noch tyds genoeg,
Daer vond ik een Meysjen, Blank van Vleysjen.
Sy was in slaep gedoken, haer kleeren op 'er knien
Haer Oogen toegeloken, Ik ging 'er ter deeg bezien,
En ik zag van boven tot onder, 't stbeen een wonder.
Ik zag haer blanke Leden,
Het scheen een aerds Godin,
Ik wierd terstond bestreden, Al door de God der Min,
En ik kon my niet onthouwen, Van die Vrouwen.
Ik handelde haer wat zoetjes;
En sprak al niet een Woord,
Ik lag my tussen haer Voetjes,
Gelyk als dat behoord,
En so dra ik haer geraekten, sy ontwaekten.
Ik zeij wel zoeten Engel, ik sal u doen geen zeer,
Wel zey sy stouten bengel, Gy sou krenken myn Eer,
En myn beste op aerden, Hoog van waerden.
Schoon kind het is een Roosje,
Dat ik 'er te plukken dagt,
Schenkt het myn voor een poosje,
In bender in Min versmagt,
En gy zuld myn Huysvrouw wesen, uytgelesen.
Sy zey jongman gepresen,
Toond daer eerst blyken van,
Dan sal ik uw Huisvrouw wesen,

En gy myn waerde Man,
En dan vrees ik voor geen schanden, in de Landen.
Wat trok hy van zyn Handen,
Een Ring van Gouden rood,
Die gaf hy haer te panden,
Zie daer myn lief minjood,
Toen hebben sy gaen beginnen, 't spel der Minnen:
Als sy met zoetigheden, Haer lusten hadden voldaen
Toen zyn sy zaem getreden, Al na haer Huis hoord aen
En in 't kort gingen sy Trouwe, Als man en Vrouwe

een Nieuw Minne Lied.

Stem: Het best op Aerd is een gerust Gemoed.

MYn filis wil niet korten myn elend,
schoon dat myn trouwe min haer is bekend,
zy haet my toch; ik kan geen Gunst verwerven,
Kom Atrops kort myn lyden, doet my sterven,
Maer neen gy vreest te schieten op een Hert,
Het welk de min verteerd met dubbele smert.
schoon dat ik my al vly met valze schijn,
seg wrede Nimph wat het in 't ent zal zyn,
Niet anders als vergroting myner plagen,
'k Ben des gezind niet meer van Min te klagen,
'k Ben voor altyd die weg uit myn Gemoed,
God Liber is 't die in ons Vreugde voed.
Syn smakelyk Nat, en onvervalsten Wyn,
Geneesd' ons Hert van Minne ziekte en Pyn,
Daer 't Leven niet en geeft als zugt en klagten,
Weg Filis, Bachus leefd in myn gedagten,
Hy iaagd daer uyt de droefheyd, pyn en smert,
Waerom hy blyft Reg eerder van my u Hert.

Cupidooskramery

Stem: Stild uw Wreedheid God der Minne.

GOeden avond al dat sootie,
Heer wat is 't hier wonder drok,
Schrikt niet ik ben Cupidootje,
Koopje nu geen swavelstok,
Of wat anders uit mijn doosie,
Koopluy kykt myn mars vry deur,
Wilie een blosend appelkoosie,
Of een roosie soet van geur
Duisend andere mooie dingen,
Heb ik in mijn gogeltas,
Wilie liedjes om te singen,
Ik hebze die gy nooit en las,
Of wil iemandt boekjes kopen,
Ik heb hier alderhande Slag,
Dat is een Boekje doet eens open,
Ik wedie nooit niet raerder zag.
't Is het aerdig Bruylofts vosje,
Veel gezogt en en wel gewild,
Daer zo menig schrander Vosie,
Heeft syn tyd daer in verspild,

Hier is noch een rariteitie,
Nomparelib 't is wat raers,
't Is een lekker snoeperytie,
Kom ey licht eens met de kaers.
Dat kan men ter dech beschouwen,
Want het is wel kykens waerd,
Juffers wilie dat niet houwen?
Jonkers benier voor vervaerd:
Wel 't zyn heyligmakers koeke:
En zy smake delicaet,
Loofjet niet wilt het bezoeke,
Anders vraegd onz' bruidie maer.
In het eerste bruilofts nachie,
Schaft' ik alle' die lekkerigheid,
Juffertjes wel waer na wagie?
Ik heb u hier wat zoets bereid,
Meysies wisie wat en vetie,
Wat een vreugd en zoet gelaet,
Dat 'er op het Bruylofs Bedie,
Van twee Lirsies omme gaet.
Dan een Lonkie dan een Lagie,
Dat een vriendelyk zoet gevley,
Dan een Kusie: wel wat magie:
Dan wat anders tussen bey;
Door 't verwisselen van uw bouwen:
Krijgd gij al die Lekkerneij.
Ik kan 't iou niet genoeg ontvouwen,
Jufferties geloofd het vry.
Al die zuiker zoete Roosies.
Die den Bruijgom d' eerste Nacht,
schedt uijt Ambrozijne Bloosies,
Van Bruijds Lisies alzo zagt,
En ie sal te laat betrure,
Want iou beste tijd vlied deur,
Ik blijf iou Slavetie de Meure
Votre my vous serviteur.

Den Vermakelyke Minne Klagt. Tusschen een Jongman en Dochter.

Stem, Lest kwam Cupido myn ontwekken.

Kupido heeft myn Hart doorschooten, Door zyn pyl
ties van de Min, Ik voel de Minne Loten,
Blaken ten Boezem in, Een Maget uyt gesproten,
Staet er vast in myn zin.
Ik heb 'er so lang myn zinnen, Om u myn schone
Jonge Blom, Die ik oprecht beminnen,
Kom tog myn iiefie kom Laet ik uw hert verwinnen
En zyn uw Bruidegom.
Want uw zoet wezen en lieve Lonken
Van uw bruyn oogen en zoet gesicht:
Maakt myn van Liefde dronken
En ik toon u myn plicht Laet ik uw hert ontvonken,
Zo werd myn Pijn verlicht.

Dogter
Jongman al uw geveijnsde reden:
Kan niet bekoren mijn gemoed,
Als gij mijn had gevreeden, En uwen lust geboet,
Soud gij mijn gaen vertreden,
Daerom verteekt met spoed,

Jongm
Moogt ik mijn klamme mond een drukken
op uwe lidies Liefste mijn,
En van uwe kaakies Plukken Roosje als Ambrosijn
Dan sou de Lieve Nukken, Zoeter als Honing zijn,

Dochter.
Wilt al u soete klagen staken, En zwijgt met al u malle praat, Ik wil de Min versaeken,
En hou mijn Maegden staat, Gy kent mijn niet vermaken, Want ik vleyen haet.

Jonkman.
Liefje al zijt gy stuurs van sinnen, En doet my aen veel smert en hoon, Evenwel sal ik jou minnen,
Want siet gy spant de kroon, Boven de Velt-godinnen, Dyaen Venus schoon.

Dochter.
Jonkman door u stanvastig minnen, Hebt gy verwonnen mijn jonk hert, Ik gevoel mijn van binnen, Mee door de Min verwert,
Stelt nu gerust jou sinnen,
Gy zijt verlost van smert.

Jonkman.
Nu sijn gedaen mijn droeve klagten, Ik ben verlost van Minne-pijn, Nu dat ik sal vernagten,
By d'alderliefste van mijn, Groot zijn de Minnekragten, Door Cupidootje kleyn.

Af-scheid van Corebus aen Laura.

Voys: *Ach schoone Maegd, uw lieve lonken.*

WEg Laura, weg,
Ik wil u haeten, verlaten,
Let vry op 't geen ik zeg,
Uw ligte zin, en losse min,
Doet my uw slaverny verlaeten.
2. 'k Ken nu mijn drift,
En 't valsch vermoogen uw's oogen,
Heb ik wel naeuw doorsift;
Ik ben het moey, en breek die boey,
'k Wil u niet in mijn hert gedoogen.

3. Uw lichten aerd, En losse liefde: door grief-den, Mijn Ziel; voor u te waerd,
'k Kies nu de Wijn, dat 's medecijn,
Voor al die; die Cupido geliefde.
4. 'k Wil Bachus nat; Voortaen maer looven;
verschooven, Sijt gy; ik ben uwe sat,
Uw hovaerdy; ziet gy door my,
Uw nu op deese wijs ontrooven.
5. Mind Corileen; dat is de beste, te leste, Voor
uw; en anders geen; Want Thirsis min: En Da-
mons zin; Sich al mee op anders veste.
6. Dus lichte Vrouw; Leerd wat 't mag wee-
sen; by deesen, 't Versaeken van zijn Trouw,
Jupijn die heeft; die in ontrouw leeft,
Eeuwig in Plutoos Rijk verweesen.

Een Nieuw Lied, van de klagende Dienst-maegden, over het ongelukkig Fortuyn, zijnde een 't Samen-spraek.

Voys: *Jongmans komt uyter muyten.*

EYlaes ik mag wel klagen, Al in mijn jonge dagen, Soo moet ik werke siet, Schrobbe boene
met verdriet, Dit is nu al mijn derde huer,
En ik vind geen avontuer, Ik kant mijn niet ver-
staen, Waer dat die Meyjes mooy van gaen.
Ik sie haer Kuyve drage; En Japonne naer behage, Pendanten fijn of vals,
Met een ketting om den hals,
Haer Boesem aen de Tepels bloot; En haer Wange schemering rood, Soo gaen sy over straet,
Smorgens vroeg en savonts laet.
Kan dat van diene komen, Het schijnt voor mijn
wel droomen, dat vestaen ik mijn niet, hoe of dit
dan tog geschiet, Sy gaen soo net als een Gravin,

En ik gekleet als een Slavin, Met Boere Klompen aen, Wel ik kan 't mijn niet verstaen.
Wel lieve soete Kaetje, Gy hoort soo meenig praetje, Van Knechten hier en daer, Slaet gy dan geen acht op haer, Sy spreken somtijts van de Min,
Of gy hebt in haer geen sin, En soo moet gy korant, Gelt verdienen met verstant.
Mijn Juffrouw kreeg een Teering, Doen kreeg ik een vereering, Om dat ik mijn Heer sijn lust, Eens ter degen had geblust, Knaphandig wist ik dat te doen, En daer voor kreeg ik de poen,
Mijn Heer en klapt het niet,
Of het eens met mijn geschiet.
Weet gy soo gelt te winne, Wie sou de klucht versinne, Dat weet ik niet te doen, Mijn Heer die gaf mijn lest een soen, 't Was achter in het Turfhoek, Ik kreeg een malle Peper-koek,
Ik sey Sinjeur toch let,
Besmet toch niet u Echte Bedt
Lest quam by ons te prate, 't Was savonts al soo laete, Juffrouws Neef en Cosijn, Dat was een schoonder treck voor mijn, Ik kreeg van yder een Ducaet, Om dat ik 't haer eens toelaet,
Hy hiettese soete Duyf,
En beloofden mijn noch een Kuyf.
Juffrouw zwoer op haer leven, Ik sou mijn Eer niet geven, Soo vals, soo net, soo fijn,
Weet ik voor mijn Vrouw te sijn, en mijn Heer tot mijn geluk, Sal mijn helpen uyt den druk,
Met d'een of d'ander Knecht,
Als ik mijn maer hou oprecht.
Dan kan hy by mijn komen, Mijn Heer is buyte schroomen, Offer een Garnaet van quam, Gedaen heeft dat mijn lieve Man, En mijn Man dat wort een vent, Door dienst van mijn een Heer,
Krijgt hy een Officie weer.

Speelnootje soete Kaetje, Verleent mijn nog een praetje, Ondertusschen heb ik gedaen Met Schrobben, Schueren wilt verstaen, Mijn Huys dat is gelijk een glas, Siet hoe helder dat ik Was, Mijn Heer die heeft geseyt,
Dat ik ben een heldere Meyt.
Sus, sus en wilt niet spreeken, Wy staen hier stil versteeken, Daer komt mijn Juffrouw aen, Wel ik mag na binnen gaen, Hadien mijn lieve Kaetje soet, Tog je mont niet open doet, Het is uyt vryigheyt, Dat ik u iets hebt geseyt.

Een Nieuw Lied, tot lof van den Haeg.

Op een aengename Voys.

HAegje verheven, dat ons kan geven, Een 's werelds vreugt, Hier op het aerdsche dal,
Wie sou niet tragten om by u te wesen,
Daar men niet zweven ziet als bly geschal.
Aensiet 'er de Linde, daer sult gy vinden,
Gesamentlijk niet als Adel zwier,
Aensiet de hoeken aen alle vier de winden,
Daer sult gy vinden, Niet als bly getier.
Uyt 't Westen komt Kooren, Scheveling laet hooren, Het ruyssen van de wilde woeste Zee,
Het Haegse Bosk, wie sou het niet bekooren,
Haer zuyder Bossen zijn vol dartel Vee.
Wie durft haer melden, Wie durft haer schelden?
Haer Burgers kloek en wel geleert,
Den Keyser Carel om de deugt t'herstellen,
Onder dees Helden heeft hy 't Vlies vereert.
Zoekt gy daer te minnen, Een zoete Engelinnen,
Geen plaets op 't aerdrijk word 'er meer bewoont,
Daer men sulke zoete Meysjes kan vinden,
Als in den Haeg by ons werden betoont.

Nederlantse Vreugt-Bazuyn, uytgeblasen op de geboorten-dag van de Prins van Oranje, Erf-stadthouder van Vrieslandt, zijnde den eersten September 1711, tot groote vreugde van gantsch Nederland.

Voys: *Wie ontwaekt den Adelaer.*

TOond u wel gemoet en bly, En wilt nu niet langer treuren, Set de droefheyd aen een zy, Wilt het rouw gewaed verscheuren, Weest nu vrolijk allezins, Om dees Jong gebooren Prins.
Speeld nu op Schalmey en Bas, En laet nu de moed niet zinken, Maer wilt uyt een helder glas, Eens op de gezondheyd drinken, Van de Jongen Prins Faliant, En Stadhouder van Vriesland.
Za blaest nu de vreugde uyt: En zingt nu met held're keelen: En Bazuynen zoet geluyt: Laet Muziek u ooren streelen: Nu het Edel huys Nassouw: Is gered uyt druck en rouw.
De Princes al van Vriesland: Is nu in de Kraem bevallen: Van een Jonge Prins falliant: Laet Musquet en Canon brallen: Schiet vuurpijlen na de Lugt, En staack al u droefgezugt.
Want den Opper-heer van al: Komt ons droefheyd weer versagten: Daer wy in ons Neerlands dal: Scheen by na in te versmagten:
't Is den Heer die alles geeft:
Dat Oranjen weer herleeft.

Neerland was geheel bedrukt: Toen dees Jonge Prins zijn Vader: Uyt het leven wierd gerukt:
Op het best zijns levens ader: In het eelste van zijn tijd, Raekten hy zijn leven quijt.
Zeventien honder elf Jaer: 't Was in July veertien dagen: Toen de Prins quam in gevaer: Met
zijn Koets is omgeslagen: Daer hy viel in 't Striense Zas: En verdronk zoo in die plas.
Maar zijn Gemalin minjoot: Was bevrugt met groot bezwaren, Dog ses weken na de dood:
Van haer Man zoo moest zy baeren:
God den Heer die gaf geduld:
En haer tijd die wierd vervuld.
Den eersten September schoon: Verlosten zy na behooren, Van een braeve Jonge Soon,
God wil haer Gebed verhooren, en de Jonge Prins met vreugd, Laten groeyen op in deugd.
Op dat de Oranje boom, Weer op nieuw in hem mag leven, En zijn Vaders daden vroom,
Staeg in zijn gemoed ziet zweven;
Moeders deugd en Vaders aerd:
Saem mag zijn in hem gepaerd.
En dat hy navolgen mag, De voetstap van zijn voorzaten, Die haer in zoo meenig slag,
Toonden als brave Soldaten,
Dapper, moedig, onverzaegt,
Daer de wereld nog van waegt.
Laet o Heer! dees Jonge Vorst, In u vrees en woord op groeyen, Op dat in zijn edel Borst,
De Oranje stam mag bloeyen,
En dat het Nassous geslagt,
Door hem blijft in ons gedagt.

Bruyloft-liedt.

Voys: *Kom mijn hertje kom mijn troosje.*

ALs een Schip zweeft door de baeren,
Wert geslingert heen en weer,
Soo is een Minnaers bezwaeren,
Ongerustigh meer en meer,
Tot hy heeft de goede haven,
Van het *Venus* Ledikant,
Om sijn matte Ziel te laven,
Daer hy sijne lusten plant.
2. *Cupido* dat oolijk Guytje,
Huppelt stadig op en neer,
En het speelt al op sijn fluytje,
Om te krijgen sijn begeer.
Hy lijkt een Konink van vermogen,
En heeft meer als *Junos* kracht,
Heeft voor niemandt mededogen,
Mars is by hem niet geacht.
3. Hy doet alles voor hem buygen,

Ontsiet Ridder vuer nog stael,
Dat nu *Venus* sal getuygen,
Cupido is Generael:
Die hem doet het Swaert op steeken,
Die hem doet sa[...]ade slaen,
Die hem doet de sinne breeken,
Om zijn *Bruydt* ten dienst te staen.
4. Dog 't is stadig sijn verlangen,
Cupido doet smert op smert,
Om zijn Lief wel te ontvangen,
Want de Min leyt in 't hert,
Hymen die staet met sijn banden,
Voor het Autaer van de min,
Om te strengelen de banden
Van dese twee eens van sin.
5. *Cupido* die heeft zijn oogje,
Op het Ledikant geset,
Hy glinstert stadig met een oogje,
Of *Mars* hem niet en belet,
Hy staet pal en sonder schricken,
Als een *Hercules* ten velt.
Jupyn met sijn donderblicken,
Wacht hy in op *Venus* velt.
6. Daer hy wil een Cansje wagen,
Met Meliona Honing soet,
Als den *Bruydegom* in dees dagen,
Met sijn Lief in Minne doet,
Daer leyd alle twist gesoncken,
Daer is nu een vast verbandt,
Want de Liefde die gaet proncken,
Als by de Gooden is beplant.
7. Hier is nu den dag van vreeden,
Hier nu het Jubel Jaer,
Hier is stof en groote Reden,
By dit nieuw vereenigt Paer,
Om de vreugde te bewijse,

En te toonen bly gelaet,
Ja dat selfs by de Wijse,
Gestelt is tot de hoogste graet.
8. Laet nu vry Fioolen klincken:
Speelt op Herp ende Fluyt:
En wild de gesondtheydt drincken:
Van den *Bruydegom* en *Bruydt*,
Wilt het pandt van Liefde Legge:
In den dons van eere kroon:
't Sy een Dogter of een Soon.
9. Den Bestierder alles saeken:
Wil haer Zegenen voortaen:
En haer beyder Herten raeken aen:
Dat sy in sijn wegen gaen:
En tot haere vreugt verwecken:
Spruyten van een goet verstant:
Die tot haere vreugde strecken:
Als Olyven in een Landt.

Een ander Bruylofs-Liedt.

Voys: *Trompen en Trompetten, &c.*

SA; sa wilt vreugde maake: Gy Bruylofts Gasten al, En wilt nu droefheyt staeke,
Maekt vreugde-rijck geschal, Nu dat 't nieuwe Paer,
Te samen by malkaer, Haere sinnen,
Nu tot Minnen, Hier zijn klaer.
Kom nu ô! Cupidootje, En kwetst nu eens de Bruyt, En schiet een Minne-lootje, De Maegden

staet is uyt, en kwest haer beyder Hert,
Dat tot de gronde smert, Wilt in 't minne,
Haer verwinne, Want nu wert
Sy te saemen gebonden, Al door de Godt der Min, Kupido nu van stonden, Voegt hem ter Kamer in, Agter het Ledikant, En stookt daer eenen Brant, Houdt in 't minne, Gy vrindinne,
U konstant.
Ik Wensch U nu veel vreugde, En binnen 't, Jaer een Zoon, Die dan op wast in deugden,
Dit is het Huwelijks loon, Of wel een Dogter siet,
Al onder U gebiet, Die U dagen, Saam behagen, Dat men siet.
Wilt de Gesontheyt drincken, Van Bruydegom en Bruydt, Wilt met de glaese klinken,
Sa Gasten drinkt eens uyt, Tot eer al van dit Paer, Het is haer eerste Jaer, Wilt haer Kroone, en beloone, Met malkaer.

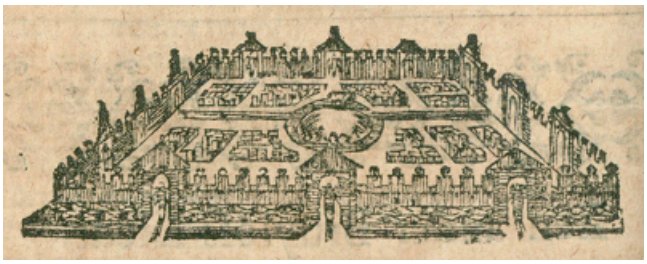

Bruyloft-liedt.

Voys: *Ach Liefste weest gegroet.*

KOm Bruylofts Gasten al, En maekt geen naere klagten, Maer een vreugde-rijk geschal,
Siet dit Paer, By malkaer, Haer eerste Min,
't Is den dag van haer begin, En wy die zijn by een,

Getuygen van die Banden,
Daer sy nu in zijn getreen.
Siet nu dit Egte Paer, Gebonden door de Minne, Aensitten by malkaer, Als Man en Vrouw,
Die vreugt en rouw, In een gemoet, Dragen saeme suer en soet, Want diese heeft gevoegt,
Die salse weder scheyden,
Als de tijden zijn vernoegt.
Ik wensch dat jonge Paer, Dat sy lang mogen leven, In voorspoet beyde gaer, Dat noyt krackeel,
Is haer deel, Sy by haer, Soo lang sy leeven met malkaer, Maer Liefd', rust en vree,
Gesontheyt in haer dagen,
Altijdt rust in haere stee.
Gy Bruylofs Gasten t'saem, Wilt de Gesontheyt drincken, Op Bruygom en Bruyts Naem,
De tijd eyst vreugt, En geneugt, In desen staet,
Die alle vreugt te boven gaet, Daer toe is ook de Wijn, Die 't hert doet vrolijk maken,
Nu wy by den Bruydegom zijn.
Cupido sit en wagt, Met zijn Boog en scherpe Pijlen, Die hy werpt in de nagt, Hy weet zijn tijd,
Met beleyd, Te maken klaer, Als een Oorlogsman voorwaer, Hy schiet op 't Ledikant,
Wel achter de Gordijne,
Dat het negen Maenden brant.
Neemt vreugt Vereende soet, Vergadert deugt Cieraaden, En Spruyten metter spoet, Dat men
siet, In U gebiedt, In leven schoon, Binnent Jaer een jonge Soon, Dat zijn dog in 't gemeen,
De eerste over Vrugten,
Leeft met vreugde soete Tween.

Een ander Bruylofs-Liedt.

Stemme: *Hoe quelt de Min.*

KLeyn Cupido, Gy hebt met Pyle snoo,
Gequest een Minnaer soo, En hebt sijn hert en
gront, Wel deerelijk gewont,
Die door u sijn getroffen in de sinne,
Waer door een Minnaer komt tot lust der minne,
Hy 't niet beklaegt, Dat hy het heeft gevraegt.
't Is de Liefde soet, Die als een heete gloet,
Om het aengenaem gemoet: Boot haer de trouwe
Min, En Troff soo hert en sin,
En hebt so weder-Min van haer ontfange,
Dat was het geen waer naer was u verlange,
En dat gy sou, Leven als Man en Vrouw.
Weest nu verheugt, En schept een volle vreugt,
Gy die in eer en deugt, Te samen zijt vergaert,
Door Liefdens Bandt Gepaert,
Sa Bruylofts Gasten wilt nu vrolijk wesen,
En drinkt eens de gesontheyt uytgeleesen,
Een Roomer Wijn, 't Sal de gesontheyt sijn.
Al van de Bruyt, En Bruydegom drink uyt,
Een brave frisse Fluyt, Speelnootjes nu niet droomt,
En speel-Knegts ook niet schroomt,
Als gy de Bruyt na 't Bruylofts-Bed gaet leyde,
Soo past wel op dat sy u niet uytglijde,
Maer fraey en net, De deure wel beset.

Nu Bruyt Eerbaer, Wy wenschen U te gaer,
Een Soontje binnen 't Jaer, Of ook een Dogter
fris, Dat sijt gy Moeder wis,
O! Bruydegom dan sult gy Vader werden,
Gants bloed kunt gy het nu wel langer herden,
'k Wed gy wel lagt, Al tegens desen Nagt.

Bruylofts-liedt.

Stemme: Bel' Iris.

DAer is maer een Phenix schoon,
Boven Vogelen te eeren,
Sijn hals blinkt van goude veeren,
Verciert met een Pluyme Kroon,
En met gulde rijke straelen,
En een aengenaem gelaet
Daer de Bergen van draelen,
En de Son voor stille staet.
Soo staet gy nu Bruydegom,
Voor U Bruytjen hoog gepresen,
Die U Dienares sal wesen,
Op U oogen die sien om:
Wilt haer dan houden in eeren,
Als een Edel Diamant,
Laet u hert noyt daer af keeren,
Maer hout Liefde in sijn bandt.
Daer gy zijt mee hant aen hant,
Nu al in den Egt verbonden,
Voor yder te deser stonden,
Als Pylaren t' zaem geplant:
Wilt geen Treur gesangen maeken,
Maer een vreugden-rijck geschal,
d'Bruydegom sal de Bruyt vermaeken,

Dat het haer behagen sal.
Want Vrouw Venus soete Kint,
Speelt al met zijn Pijl en Boogje,
En ziet met een lonckent oogje,
Na het Ledikant gezwint,
Siet offer geen Offerhanden,
Voor Hymen werd aengedaen,
Hy huppelt al in de Banden,
Want hy kan niet stille staen.
Hy mickt op de Phenix Kroon,
Die te raeken in zijn Kruyntje,
In het beste van zijn Tuyntje,
Want die kunst is hy gewoon,
Want die in zijn Bogaert wandelen,
Die schiet hy tot in het hert,
Bruytjes doet hy soetjes handelen,
Want hy wont noyt dat het smert.
Nu neemt vreugt Vereende goet,
Wy sullen met glaesjes klincken,
U beyder gesontheyt drincken,
Neemt vermaek in 't soetse soet,
't Bruytje sal geen troef versaeken,
Om den Bruygom binnent Jaer,
Als Huys-Vader weer te maeken,
Leeft in vreugde Vereenigt Paer.

Bruyloft-zangh.

Stemme: *Réveille vous belandormie, &c.*

WAt baet het dat men sig verpijne;
(Wanneer een overminlijk oog,
Het hert doet aen een vonkje quijne;)
't Ontwijken de gesnaerde boog.

De Bruygom by het oog gevangen;
Door lieve Oogjes van de Bruyd,
En blijft aen 't eerst belonken hangen;
Van zijn geagte vreugt besluyt.
Hy vergt hem selfs om niet t'ontvlugten;
Het snedig Pijltje dat hem wondt,
De smert dee hem medogent zugten;
En trok de plaister uyt haer mondt.
Het vriendelijk Ja bekroop de lippen;
En 't vloog'er met een bloosjen uyt,
Daer gaet de lieve vryheyt glippen;
Van onsen Bruydegom en Bruyt.
Nu wijk de ontspoet van u drempel;
En Spring voor by 't gewijd gebou,
Gerekent met den schoonen stempel;
Van Huw'lijx vree en wette trou.
Kom Vrienden helpse vaerdig binnen;
Dat ik een woord ten besten spreek,
't Is maer om gunst en tijt te winnen;
En (regt geseyt) mijn hert word week.
Wie weet sou 't mijne beurt eens weesen;
Hoe dat ik hygen sou te rust,
De vlam in 't Kussen opgereesen;
Wort op het Kussen best geblust.
Nu sullenw' immers vrinden scheyden;
Geliefjes 'k heb u Woort gestaen,
Nu goeden nagt, ga met u beyden;
En komt'er met u drien van daen.

Een ander Bruylofs-Liedt.

Voys: *Bellieris.*

HIer buygt Mars voor trouwe Min,
Hier is d'eerbaerheyd verheven,
't Koor van trouw begint te leven,

Min bind d'ongebonde sin,
Mars moet voor de Liefde wijken,
Liefde voert het hooft gezag,
Mars voor Min de vlag moet strijken,
Als het duyster voor den dag.
't Bruygoms Beelt voor 't Autaer staet,
Om voor Hooft der Seraphijnen,
Op zijn Trouw dag te verschynen,
Eer zijn Son te ondergaet,
d'Huw'lijks Voogd stelt Minne-wetten,
Van de Egte Liefde band,
Die hy op den Troon liet setten,
Daer men schakeld hand aen hand.
't Bruidje voegt sig na den wil,
Van den Opper-Hemel-Schrager,
Blixem-schieter, Donderslager,
Vorst van Aerd' en Hemel-spil,
'k Hoor haer lippen tot hem seggen,
Gy bereyd my 't Bruylofts Bed,
Ik sal U wil niet weder-leggen,
Want Uw wil is my een wet.

Klugtige Vryagie, tusschen Cloris en Roosje.

Stem: *Ik stort nu mijn klagten.*

WAer bent gy mijn Roosje,
Mijn zoete honing-dief,
Mijn lieve roosje, Ik heb jou soo lief,
Siet eens wie hier voor is, En ontsluyt jou deur,
Hartje 't is uwen Cloris,
Ach u Serviteur.
Ben jy 't soete bekje,
Wel Cloris mijn maet,

En wat doet gy geckje, Soo laet op de straet?
Je moer sal verlegen, Sijn, wat begint gy,
Terwijl dat de wegen,
Nu zijn heel onvry
't Is om u mijn bloedtje,
Mijn Schaapje mijn Lam,
Soo veer kruypt het bloedje,
Daer 't niet gaen en kan:
Doeje deurtje ope, Laet me hier niet staen,
Of ick ga weer lope, Daer ick kom van daen.
Wel Cloris hoe praetje:
Mijn Lief kom maer in,
Mijn zoete maetje:
't Is wel myn zin,
Weest wellekom binnen, En setje wat neer:
Wy sullen beginnen, Wat is u begeer?
Wat sou ik begeeren,
Wel ik begeer jou, In deugd en eeren:
Tot mijn egte Vrouw,
Bent gy niet genegen:
Te wesen mijn Bruyd, Soo ga ik mijn wegen,
En ik scheyer uyt.
Wel Cloris hoe praetje,
Te haestig is quaet: Meenje soete maetje,
Datje sult te laet, Komen om te Trouwen?
Het kan u mijn vrind,
In 't kort haest berouwen,
U dog wel verzint.
Mijn Broeck die moet wyer,
Indien dit soo blijft, 'k Moet na de Snyer,
Raeck ick aen een Wijf;
'k Kan niet langer wagten, Nu benje te vreen,
'k Wilje niet verkragten, Seg maer ja of neen.
Je lijkt het te meenen,
Ick hoor 't aen jou reen,
Gaenwe maer henen, Ik ben wel te vreen,

Doet so jonge Maegjes, Soo ben g' uyt de nood,
Elck trouwd al eens graegjes,
En dat voor zijn dood.

Rouwklagt van de Lief-hebbers, en Lief-hebster over de duyrte van de Janever, en hoe datse by nagten en by dagen, alle uyr werd gebruyckt.

Stem: ***Van de Bankeroetiers.***

KOmt hier Lief-hebbers van Jannever,
Luystert hier met goed verstand:
Schoenmaker, Snyers ende Wever,
Die met flesjes in haer hand,
Lopen als de klock slaet een,
Dan sijn zy al op de been,
Maer om haer hert eerst te stercken,
En om soo by de kaers te werken,
Maer by dag benne sy te luy,
Ses zoopjes dat is niet en bruy.
Als de klock heeft twee geslagen,
Komt de Klapper man verbaest,
By Waert en Waerdinne vragen,

Een rantsoentje metter haest,
Klercken en Studenten siet,
Zoo als ons vernielt dit Lied,
Drincken ook Jannever schone,
Eer den dag komt vertone,
Is haer study in de kan,
Tot een spot voor alle man.
Twee drie uuren wilt aenmercken,
Dan komt ook den Ambagts-man,
Die soo gare gaet te wercken:
Maer met de Jannever-kan,
Timmerluy en Metselaer,
Al dat volckje met malkaer.
En Droog-scheerders groote heeren,
De Tuyniers haer geld verteeren,
Drincken tot vier uuren hou,
Dan is 't manne repje nou.
Te vijf uuren ziet men treden,
Ook veel wijven langs de straet:
En verhalen duysent reden,
Van Jan rap al met zijn maet,
Hoedemakers, Barrebiers,
Backers, Brouwers, Winkelliers,
Komen te zesse aen schuyven,
Om Jannever te gaen kluyven,
Elck drinckt naer zijn vermoeg,
Te ses uuren in de kroeg.
Wie sou geen Jannever drincken,
Als de klock dan seven slaet,
Dronckers, zuypers, ligte vincken,
Seven halfjes is haer maet,
Smorgens vroeg voor haer rantsoen,
Dicke Lijs en manke Koen,
Drincken mee om te schueren,
Te agt uuren seyd men bueren,
Is de Koffy-pot al klaer,

Om te drincken met malkaer.
En te negene voorware,
Is de Koffy al in 't lijf,
Dan drinkt men weer van de klaere,
Scheele Teunis met sijn wijf,
Die verdronck nog laest zijn broeck,
Aal verkogt haer schorteldoeck,
Quakzalvers, Musicanten,
Liedsangers, Comedianten:
Al dat volckje van de smeer,
Houd het met Jannever-heer.
Jaa van leyen met sijn klompen,
En mooy Kaetje sijn huysvrouw:
En zwart Anne met haer lompen,
Spinders, Kaerters die zijn gouw,
Want ten tien uuren verstaet,
Lopen sy al langs de straet,
Droncke zwiere domineeren,
En de leste deuyt verteeren,
Soo tot ellif uuren net,
Leggen zy droncken op het Bed.
Soo tot twaelf uur wilt weten,
Dan roep ieder met geweld,
Daer en is in huys geen eeten:
Sonder brood en sonder geld,
Dan komt het geweld eerst aen,
Kijven vegten knorren slaen,
Daer valt anders niet te eeten,
Als knorhanen wilt het weten,
Hey Jannever smaeckt soo soet,
Als men 't by de vol-buyck doet.
Sa Lief-hebbers houd courasie,
Schoon dat al u wijf eens knort,
Jannever dat is bon pottasie,
Roept de heele wereld voort,
Jannever heeft een goede smaek

Het is ieder een vermaeck,
Droncken valt'er niet te sorgen,
Sonder geld, de waerd moet borgen,
Daerom drinck den heele dag,
Als 't u maer gebeuren mag.

Een Vrysters-klagt, over het verlies van haare Maagdom.

Voys: *Wanneer de Son in 't Morgen-rood.*

De Klagende Dogter.

O! Minne-lust *ô*! korte vreugt, Om u so moet ik sugten, Og waer is nu mijn jonge jeugt? Ik leef in ongenugten, Mijn eer dat alderbeste pandt, Legt nu geworpen in het zand, Ten heelen mael bedorven: Hy die mijn Bloemtje heeft gepluckt; En van zijn steeltje afgerucht,
Laet mijn alleenigh zworven.
Hy houd of hy my niet en kend, Nu hy mijn heeft bedrogen; En daer toe schand'lijk heeft geschend, Nu vlucht hy uyt mijn oogen; Nu hy besit mijn heldre glans; Een spiegel voor de jonge Mans; Die lonckten na mijn weesen; Maar het is om zijn groote goet; Daerom draegt hy soo hoogen moet;
O Goon! hy mag wel vreezen.

Jonckman.
Heb ik u tot den val gebragt; Dagt gy dat niet te vooren, Og, og, ik heb dat noyt gedagt; 't Is

al moeyten verlooren, Heb ik 't Roosje nu van u ontfaen? De Roose-boom is blijven staen, Daerom en wilt niet klagen, Daer zijnder nog al meer als gy, Og soete kint, voegt u daer by, Die ook dat kruysje draegen.

Dogter.
't Is waer de boom is blijve staen, Maer gy hadt u begeeren, Mijn maegdebloem hebt gy ontfaen, Dat en kon ik niet keeren, Dat was mijn Eer en beste root; Gestolen uyt mijn Maegden-schoot, Die gy quam af te rucken, Ik vlyden u wel duysent-mael, Met traenen, en met soete tael, Maer gy mijn Maegdom pluckte.

Jonckman.
Waerom liet gy my soo begaen, Had gy daer in behagen? Mijn Lief had gy 't niet toegestaen, Gy hoefden niet te klagen, Het spreekwoort segt mijn lieve kind, Versindt een saek eer gy begint, Ik ging het u eerst vragen, Want siet ik heb u niet verkragt, Door liefde zijt gy soo gebragt,
Dus valt'er niet te klagen.

Dogter.
Mijn Lief eer gy soo verre quam, Al by mijn Maagde-roosje, Ik dagt gy het uyt liefden nam, Maer het was voor een poosje, Ick was door liefde soo verblind, Dat ick mijn eer niet heb bemint, Maer ging op u betrouwen, Mijn Eer en glans die is nu weg, Hoor Minnaer vals wat ick u seg, Het sal u eeuwig rouwen.

Jonckman.
Mijn Lief en slaet geen woorden acht, Die op 't bed zijn gesproken, Al wast in 't midden van de nagt, Als den dag is geloken, Of voor den Altaer van de Min, Die gaet verkeerde wegen in, En wat daer aen gedencken: Mijn Ouders souden 't niet toestaen, Dat ick met u sou trouwen gaen,

Het sou mijn staet verkrencken.

Dogter.
Dat weet u Vader met der daet, Een Man en groote Heere, En ick ben in een slegten staet Ick heb niet als mijn Eere, Gy wist dat van te vooren wel, Eer dat gy door het Minne-spel, Mijn Jong hert hebt bewogen, Eer dat gy mijn tot u lust kreeg Van droefheyd gy ter aerden seeg, Met tranen in u oogen.

Dogter.
Maer laes gy neemt van my de vlugt, En ick bind mijn bedrogen, Dat is de saeck daer ick om sugt, Gaet aenstonds uyt mijn oogen, By u Vader en Moeder weer, Ga vals minnaer pronckt met mijn Eer, By u Haegse Juffrouwen:
Gaet onbestorven Bruydegom, Gy gaet verkeerde wegen om: Dat sal u eeuwig rouwen.

Jonckman.
Adieu adieu mijn waerde blom, Ick ga verkeerde weegen, Want ick heb uwe Maegde-blom Uyt liefde soo verkregen, Die op de menschen vast betrouwt, En op d' losse gronden bouwt, Vint hem altijd verlegen, Ag Dogters weest dog niet soo sot, Een Jongman houd met u den spot, En dan gaen sy haer weegen.

Nederlandts Maagde-klachte Of Treur-galmen, over het droevig verongelucken en verdrincken van den doorluchtigen Vorst en Manhaftigen Heldt Johan Wilhelm Frisoo, Prinse van Oranje, Grave van Nassau, Erf-stadthouder van Vrieslandt &c. &c Verdroncken by het Striense-Sas op den 14 July 1711, en op den 22. dit o gevist ontrent een half uer van de plaets daer sijn

Doorluchtigheydt is verongeluckt. En kan gesongen werden;

Voys: *Agh liefde weest gegroet.*

Vrieslandt.
TReurt met mijn Nederlandt
Beroemde Bondtgenoten,
Die samen met een bandt,
Zijt vergaert en nu bezwaert,
Om 't Huys Nassouw; kleet U alle in den Rouw,
Want siet het pronck sieraet,
Den Roem der braven Helden
Is ontruckt van desen Staet.
Die voor U altemael,
Zijn lijf en leven waegden,
Die met sijn vuerigh Stael,
Noyt heeft gebeest, terwijl hy leeft,
Die sijn Naem noyt en sal te gronde gaen,
Maer eeuwigh in 't hert,
Van Neerlandt sal beklijven,
Schoon het is een zwaare smert.

Hollandt.
Ontroert is desen Staet,
En al de Onderdaenen,
In een gelijcken graet,
O! Huys Nassou, die den Rouw,
In 't herte gaet, en niet minder desen Staet,
Daer wy van meynden agh,
Veel vrugten van te plucken,
Is vergaen met naer geklach.
Die nauw ontloke Bloem,
Die staedig was genegen,
Tot eer van Neerlants Roem,
In het Velt, als een Helt,
Was hy klaer, en sag noyt geen gevaer,

Maer met sijn moedigheydt,
Was hy in 's Vyants wegen,
En een Ridder in den strijdt.

Zeeland.
O! onverwachte slagh,
Die Zeelandt hier komt drucken,
De Faem maeckt naer geklach,
Om dien spruyt, diens lof uyt,
Door Wolken gaet, by hoogen ende laegen staet,
Wiens Ridders Roem en lof,
De Werelt door braveerde,
Leyd eylaes nu in het stoff.

West-Vriesland.
Wie sa de jonge Vrouw
Doch Troosten in haar leyden:
In zwaeren smert en Rouw,
't Is Gods hand, die het Land;
Hier ontruckt, En de Helden van ons pluckt:
Ja de opgaende Roos;
Die spruyt soo jonck van jaren,
Die 't hert van Holland koos.

Utrecht,
Ik schrick om het verhael,
Dat mijn klinckt in de ooren;
En de bedroefde Tael,
Dat een Helt, Is gevelt, En versmoort;
De schrick Neerlands hert door boort,
Ja als een snijdent zwaert;
Dat Nederland geeft wonden,
Hemel, Hemel, dog bedaert.

Gelderlandt.
Wat Naer en Droef gekerm:
Ontsteeken hier mijn ooren;
En was hier geen erberm,
Was die Vloet, Soo verwoet:
En ontaert, Dat sy geene Prins en spaert,

Die als een Hercules;
Een Leeuwe was in het streyden,
Die een yder gaf een les.

Overyssel.
O! hoog beroemde Vorst:
Gy Prins al van Oranje,
Na wien een yder dorst,
Op wiens kragt, men gaf acht;
En wiens bloet, ontstack als een Etnaes gloet:
Om stadig zijn Vyand;
In Velt te onderdrucken,
Waer voor hy de Standaer plant.

Groeningen Ommelanden.
Ick Lill' van het geschrey:
Dat hier komt openbaeren;
O! Hemel staet mijn by,
Doet bystant, Troost het Land:
Over die slag, als ick nu moet hooren ach:
Mijn Veltheer en mijn hert;
Mijn bloet mijn eyge leven,
O! bedroefde zwaere smert.
Dat Vriesland overheert,
Rouw-klagen al de Maegde,
En wie dat hier regeert;
Oranje Blom, Die staeg won,
En quam altijd, Met vreugde glory uyt den strijd
Heeft soo een droeve val:
Den Hemel U geschoren;
Hier op dit aertse Dal.

Troost-Reden.
Het Ligchaem van dien Held,
Is nog weder gevonden;
Soo als ons wert vermelt,
By het Sas, Daer het was, Onder gegaen,
Is het Lijk weer doot ontfaen;
Den Hemel wil sijn Geest,

In genade Erbermen;
In het eeuwig Bruylofts-Feest.

Een Nieuw Vermakelijk Lied, tot Roem van een Fortuynige Vogelaer, die een Meysje een Vogeltje holp vangen.

Stemme: *Wie ontwaekt den Adelaer.*

HOord hoe aerdig dat ik voer,
Als ik ging uyt vogel schieten,
Met mijn Bandelier en Roer,
En laet het u niet verdrieten:
Kruyt en Kogel in mijn Tas,
Puur of ik een Wildschut was.
Als ik quam buyten de Stad,
Langs het Riedtje dat zoo ruysden,
Als het Wintje daer om vat;
En de Watergolven bruysden,
Sag ik ginder komen veer,
't Was een Maget jong en teer.

Dese Maget sprak mijn aen;
En gaet gy uyt vogel vangen:
Komt wilt dan met mijn gaen,
En daer na is mijn verlangen;
In het Bosje aen de sloot:
Daer nooyt Vogelaer in schoot.
Ik ging met dees Maget fier,
Door het Bosje en Waranden:
En tot aen de klaer Rivier:
Daer ik sag langes de stranden;
Sat een Vinkje op die streek:
Om te drinken uyt die beek.
Ik haelden mijn Laedstok uyt;
Maekten mijn Geweer straks vaerdig:
Wel versien van Lood en Kruyt;
Het was om te schieten aerdig:
Ik dee wat fijn kruyt op de Pan;
En ley op dat Vinkje an.
Ik gaf vuur met mijn Snaphaan
En ik schoot het in zijn veeren:
Dat het vliegen was gedaen:
Maer het hippeld op en neere:
En het had nog geen verdriet:
Maer het kroop digt in het Riet.
Dese Maget is gezwind,
Naar het Vinkje toegelopen:
En sy was de Hase wind:
Ja schier nat van zweet bedropen:
Sprak hy is nog onversaegt:
Daer diend nog een schoot gewaegt.
Terstond gaf ik nog eens vier:
Dat kosten de Vink zijn leven:
't Was voor dese Maegd pleyzier:
Sy ging soeken daer beneven:
En sy kreeg hem alsoo ras;
Tusschen 't Riet al in een plas.

En sy sey wel vogelaer,
En nu heb ik mijn verlangen,
En ik ben verheugd voorwaer,
Nu het Vinkje is gevangen,
Ik seg adieu daer is tot loon,
Ses Gouwe Ducaten schoon.
Oorlof Vogelaertjes ziet,
Die somtijds eens gaen uyt Vinken,
Houd u by het lange Riet,
Op dat ook u beurs mag klinken,
En dat gy meugt krijgen roem,
Van een fiere Maegde bloem.

Een Vermakelijk Liedt, van een Jager die met een aerdig Meysje wou uyt schieten gaen, maer was verlegen om Kruyt.

Stemme: *Ik was lest geseten in 't gras.*

EN ag mijn liefste Jongman,
EN hoe komt gy Jagen an?
En al dooren dat groene plijn,
En og Jagertje segt het mijn:
Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
En al dooren dat groene plijn,
En och Jagertje segt het mijn.
En och mijn liefste Jongvrouw,
En ik diender mijn Heer getrouw,
Daerom Jaeg ik het groen,
En 't is om mijn wil te doen,
Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
En al dooren dat groene plijn,
En och Jagertje segt het mijn.
En och mijn liefste Jongvrouw,
En ik diender mijn Heer getrouw,
Daerom Jaeg ik het groen,
En 't is om mijn wil te doen,
Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
En daerom Jaeg ik het groen,
En 't is om mijn wil te doen.
Wel bent gyder een Jager stout,

Soo jaegd ook eens in mijn Woud,
En schiet mijnder een Haesje schoon,
Dan krijgt gy my voor u loon,
Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
En schiet mijnder een Haesje schoon,
Dan krijgt gy mijn voor u loon.
Maer den Jager nam zijn Roer,
Hoord eens hoe dat hy daer voer,
En hy schoot daer inder Bos,
En zijn Roer dat wou niet los,
Ey, ey, ey, etc.
En hy schoot daer inder Bos;
En zijn Roer dat wou niet los.
En sy nam daer in haer handt,
Sijn Snaphaan daer met verstant,
En sy setten met playsier,
Het op haer Bolwerk fier,
Ey, ey, ey, etc.
En sy setten met playsier,
Het op haer Bolwerck fier.
Ach dien Jager dien slegten bloet,
Hy viel toen onder de voet
Want zijn Kruyt en zijn Loot was weg,
Hy was toen soo slap dien Knegt,
Ey, ey, ey, etc.
En zijn Kruyt en zijn Loot was weg,
Hy was toe soo slap dien Knegt.
Dese Jongman metter spoet,
En hy nam een frissen moet
En hy seyder wel Juffrouw siet,
Ik wil het doen maer ik en kan het niet,
Ey, ey, ey, etc.
En hy seyder wel Juffrouw siet,
Ik wil het doen maer ik en kan het niet.
En het Meysje in der daet,
Die was op de Jager quaet,

En seyder wel lompen hondt,
Gaet vry na u Huys terstont,
Ey, ey, ey, ey, ey ey,
Het was de Jager affront,
Wel ik moet daer zijn te vree,
En dat dan voor dese keer,
En mijn kruyt is allegaer weg,
Daer toe was ook slap mijn knegt.
Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
En mijn kruyt is allegaer weg,
Daer toe was ook slap mijn knegt.
Oorelof nu in 't gemeyn,
Al de Jagers die der zijn,
Als gy Jagers gaet in het groen,
Want gy hebt wel kruyt van doen,
Soo krijgt gy eer en roem,
Want den Jager kon 't niet doen,
Daar door kreeg hy niet een soen.

Een klugtig Lied, van een seekere Schoen-Lapper, met zijn Lieve soete Wijfje.

Voys: *Van de Quesel.*

WIlt vry aenhooren, Omstanders al te saem,
Hier komt u vooren, Een klugt seer aengenaem, Van Jan en Pryne siet, Die leven in 't verdriet,
Om dat den een den ander, Geen Soopje meer en gunt, al aen malkander.
Dat dronke Jantje, Dat so knaphandig Lapt,

En Prynens handtje, Dat soo gestadig klapt, Sy seyt jou dronken hondt, als jey het maekt soo bont, Sal ick mijn handen schenden, Al sou dan u lighaem, Het leven enden.
Wie sou niet treuren, Om soo een droef verhael, 't Is om te scheuren, Van soo een harde tael, En dat dan soo een Wijf, Die tot haer tijt verdrijf, Niet anders doet als klappen, En daer dien goeden bloet, Moet sitten Lappen.
Verscheyde menschen; Heeft hy daer hy voor kruyt; 't Gaet na wenschen, En sy hem dan nog bruyt, 't Is voor de Franse-kok, En voor Frans Franke ook, En 't Horlogy wil weten, Daer hy dan wel een brok, Van krijgt te eeten.
Van die Pottasy, Die daer dan overschiet, Gy krijgt Couragy, Als gyse maer aensiet, En ook wel een stuk vleys, Dat alles naer den eys, Gekookt is of gebraden, Daer hy sijn honger dan, Mee kan versaden.
Hey dats dan glory, 't Gaet Jantje na sijn sin, En ook Victory, Voor Prijne niet te min, Dat vreet so lustig an, En likt ook uyt de kan, Soo lang tot sy sijn dronken, En sy dan beyde t'saem, Ook zijn beschonken.
Dats dan Bataelje, Ja keyven dat het lilt, Dan is 't Kanalje: Daer Jan sijn Wijf voor schilt, Dan is 't jou dronken beest: Jy bent als onse leest, Als onsen hont wilt weten, Die anders niet en doet Als suyp' en vreeten.
Jey dronke Pryne, Sy hout van de slimp: En soo het schijne, By Juffrou van de Klimp, Drink sey een Kopje Tee, En Koffy ook wel mee, Om jou hart te verstercken, En dien goeden Jan, Moet sitten werken.
Dan gaet hy kruyen; Al voor de Franse Kok, Om haer te bruyen, Soo neemt hy dan een stok,

En hy daer van het gelt: Ook wel een stuyver telt, En steektse in sijn sakje; Daer hy dan ook wel voor; Rookt een Toebackje.
Hy komt van kruyen, Sy maekt het hem soo bangh, Om hem te bruyen, Soo neemt sy dan de tang, Ook wel de kromme vijf: Daer sy hem me op 't lijf, Soodanig komt te krouwen, Dat men lang daer na, Nog kan aenschouwen.
Meenig vuystslagje, Geschiet in harde kamp, 't Is om te laggen, Om 't spik al van de lamp: Dat die nog niet was gaer, Ey lieve siet 't is raer, Het moest daer nog op rooken, Om smorgens met, De Pot te kooken.
Spiegelt u menschen, Het sy dan groot of kleyn: Die ook eens wenschen, Nog eens getrout te sijn, Spiegel u aen dit Paer, Die met malkaer soo raer, Al in de bogt soo springen,
Dat men daer van wel moet, Een liedtje singen.
Den digter desen, Versoekt te sijn verschoont, Maer magt niet weesen, 's Is even wel geloont, Hy agt het voor een eer, Dat hy tot uwe leer; Dit in 't ligt heeft gegeven, Op dat gy dan hierna: Beter moogt leven.

Vryer klagt over het Minne.

Voys: *Van de stoerse tipjes, of Bell' Iris.*

WIe sijn leven heeft gehoort, Dat een karel, wel by sinnen: Die de Vryster niet kan winnen, Sich uyt pure liefd' vermoort! Sulke gecken moet men vieren: Op het feest van sot en kay, By de sinneloose dieren,
d' Eerste dag der maent voor May.

2. Alle dinge heeft een Sant, Die men sijn verdriet laet weete: Maer de liefde is vergeten. Dat 's de zwaerste plaeg van 't lant, Wijse mannen, oud van dagen, Raken aen die siekte vast;
't Is niet langer te verdragen,
Soo daer niet word op gepast.
3. 't Is een maent of twee geleen, Dat ik ook eens ging uyt vryen, En ik kond niet vermeyen, Waer ik ging 't was sucht en steen.
'k Woud mijn selven noch bedwingen, Maer het hulp my niet een beet, 't Scheen onmogelicke dingen, Wat ik dacht of wat ik deed.
4. Op het lest viel ik in slaep, En ook datelik aen 't droomen, En ik sag een karel komen, 't Leek niet anders als een Paap, Voor sijn voorhooft stonts sint Julphus, En hy seyd' my dat Hy was Oud-oom van sint Mulphus, Daer de min ontsag voor had.
5. Ik ontwaekt op staende voet, En ick heb met soete reden, Stracx sint Julphus aengebeden, En het quam ten eersten goet; Want my dacht stracx dat ik hoorde, Sijne stem, die sprak met mijn; En het ware dese woorden;
Gaet en drinkt het lijf vol Wijn.
6. 'k Ging ten eersten na de kroeg; En ick vond terstont genaden, Doen 'k lijf had vol geladen, Soo dat ik geen liefd' meer droegh:
'k Had terstont de min vergeten, En ik vond my selven vry, Na dien tijt heb ik 't geweten, Vryen is maer bruyery.
7. Sint Julphus spant de kroon, Voor die in de minne-stuypen, Alle dagen schier versuypen, Sinte Julphus is patroon, Van de Vryers, die als sotten, Loopen na de Vryster naers,
Laetje langer niet bedotten,
Offert Julphus maer een kaers.

8. En gaet dan daer op terstont, Na het beste Wijn-huys stappen, Laet een brave roemer tappen,
Giet hem daet'lick in jou mont, Stelt jou minne-keeltje open, Lapt het aerdig in jou huyt,
Laet het alles binnen loopen,
Soo moet stracx de min daer uyt.
9. Wel 't is seker al te slecht, Dat sint Julphus niet met reden, Voor de liefd' is aengebeden, Sint
Julphus soete knecht, Die sint Julphus alle dagen, Voor de liefde bidt certeyn,
Die is vry van minne-plagen,
Vivat Julphus en de Wijn.

Den lof van den Boer, die alles moet besorgen, van den Avond tot den Morgen.

Stemme: *Hoord Kees mijn Vryer.*

KOmt wilt aenhooren, Gy Boeren jonk en oud,
Met u divooren, Het is voorwaer geen fout,
't Is van den Huysmans staet, Hoe 't in de wereld

gaet, Met ploegen ende zaeyen, En werken dag en nagt, En dan weer maeyen.
Al voor den dagen, Soo dra den Haene kraeye,
Met Ros en wage, So haest men had gemaeyd,
Dan moet den Boer te veld, De schooven zijn geteld:
Men voerd die in de schueren, Den Huysman is een Held, 't Moet lange duuren.
Dan weer aen 't ploegen, Als d' Oogst is in de schuer, Na sijn vermogen, Heeft ingevoerde partuur, Dan moet hy abondant, Weer zaeyen op het Lant, Soo gaet hy hem vermoeyen, Den Boer bid nagt en dag, Dat 't weer mag groeyen.
Voor Graef en Heeren, En Koning ende Prins,
Moet Cultiveeren: Al gaet 't niet na zijn wens, Den Boer moet alles voen, Al valt 't hem zwaer te doen,
Hy moet het al betalen, Een Oorlog in den strijd, Al sou hy dwalen.
Den Boer moet zorgen: Voor kosten van het Land, Daer valt geen borgen, Voor menschen van verstand, Den Boer brengt alles toe, Vet Schapen ende Koe, Met Gansen ende Duyven, En Hasen en Konijn, Met zoete Druyven.
Veel zoete vrugten, Van App'len Peer en Pruym, Brengt hy met zugten, Patrijsen met haer Pluym,
Daer by Entvogels, Vet, Kalkoen en Paeuwe net, Met Wilsters zoet van smaken,
Brengt den Boer hier in 't Land,
Tot ons vermaken.
Wortels en Kolen, en Sijpels uyt den Tuyn,
Robeten schoone, En Bonen als een duym, En Rapen zoet van smaek, Van des menschen vermaek, Het is om van te leven, Dat brengt den Boer in Stad, Dat God komt geven.
En Rogge schoone, Met Terwe zoet van smaek,
Orten en Bonen, Daer by de Honigraed, De Gerste met pleysier, Om te brouwen goed Bier,

De Boekweyd daer beneven, De Haver schoon en blank, Komt den Boer geven.
Hier komen mede, De Ossen Vet en glat,
Brengt den Boer heden, Alhier in dese Stadt,
De Swijnen lang van haer: De Lammertjes paer aen paer, Dat ziet men alle daegen, Dat den Boer niet en bragt, 't Was te beklagen.
De Boter schoone, Die brengt den Boer plijsant, alhier ten tone, Al van het groene Land,
De Kaes brengt hy daer by, Om mee vrolijk te zijn, O! wie sou het al het bedinken, Schenkt hem een Romer Wijn, Laet hem eens drinken.
Komt wilt hem eeren, Den edelen Huysman koen, Want Koning, Heeren, die hebben hem van doen, Den Boer dat is den held, Hy moet ploegen het veld, En dan weer aen het zaeyen, als Godt den wasdom geeft, Kan hy weer Mayen.

Vrysterklacht over haer Minnaer.

Stem: *Foey wat hoerwat looser vercken.*

EY Leander staak u klagen,
Leeft, al 't om mijnent wil,
'k Mag u droefheyt niet verdragen,
'k Bid Leander zwijgh doch stil,
Gy zijt my wel dubbelt waerdig,
Ey bedwingt u ongedult,
Ja, mijn schoonheyt is lichtvaerdig,
Ik beken, het is mijn schult.

2. 'k Ben mijn eer en lijf u schuldig,
Soo g' u niet op my beroemt,
Ey zijt doch niet onverduldig,
Wijl gy mijn u Engel noemt,
Laet mijn eer de uwe wesen,
Soo ik ben u afgodin,
Gy zijt ook mijn uytgelesen,
Die ik als mijn hert bemin.
3. 'k Moest gehoorsaemheyt betoonen,
Aen die, die my 't leven gaf;
Maer gy sult mijn hert bekoonen,
En betoon u doch niet straf,
Niemant heeft mijn maagde-roosje
Als Leander, afgepluckt,
Doen ik met een maegde-bloosje,
U heb op mijn buyk gedrukt.
5. Gy mijn waerde, zijt te vreden,
En verhoor my, staek u klacht,
Denck hoe gy mijn kuysche leden,
Hebt genooten dag en nacht,
'k Geef mijn schoonheyt aen geen ander,
Als door dwang van grooten noot,
In mijn boesem blijft Leander,
Geeft u doch niet aen de doot.

Amoureus Liedeken,

Op de Stemme: *Alst begint.*

REyn maagdeken met eeren
Laet ons samen gaan,

Hier buyten wat spanceeren,
Daar de Roosjens staan,
Al in de Velden groen,
Malkanderen wy sellen,
Als twee schoon Liefjens doen,
Ons secreten vertellen.
Jonghman al u secreten,
In al snicken schijn,
Behoef ick niet te weten,
Noch ghy oock niet de mijn,
Dus is 't verlooren dat,
Wy praten met malkander,
Hebt ghy secreten wat,
Verteltse vry een ander.

Jonghman.
Niemant dan u alleene,
Schoon eerbare maagt,
Kan ick vertellen 't geene,
Dat mijn jong hert draagt;
Want ick met liefde ben,
Tot u alsoo ontsteecken,
Veel meerder als ick ken,
Al met den mont uyt-spreecken.

Dochter.
Jongman en quelt u sinnen,
Daar in doch niet soo seer:
Wilt gy een dochter minnen,
Die geen Liefde draagt weer,
Hoe zijt gy dus verblindt?
Och Jonckman laat u raden,
Gy loopt tegen de wint,
En doet u selven schaden.

Jongman.
Noyt had ick sulks bevroet,
Op u o schoon Godin,
Ick ducht altijdt goet,

Het waar u rechte min,
Die mijn Jonck-hert door-straalt,
In 't eynd' eens soud' bewegen,
Schoon Lief waarom gy faalt,
Vertellet my te degen.

Dochter.
Jongman ick weet certeene,
't Vragen staat u vry,
Maar men seyt in 't gemeene,
Het weygeren stater by,
Daarom ick u ontsey,
Wilt u daar aan niet stooren,
Een ander ick verbey,
Daar meucht gy wel na spooren.

Jongman.
Meent gy oock t'elcken keere,
Dat het metter daadt,
Noch sal wesen een Heere,
Of een Potentaat,
Die u beminnen sal,
By u selven verhoolen,
Och Liefje laat voor al,
U sinnen zoo niet dolen.

Dochter.
Het zy tot meerder staten,
Of tot minder mee,
Gy meugt my wel verlaten,
Jongman laat my in Vree,
U schiet van mijn geen troost,
Ick sal u niet genesen,
Ick blijf by mijn Propoost,
Het sal een ander wesen.

Jongman.
Mach my geen troost gebeuren,
Van u tot elcken keer,
Soo moet ick grondich treuren,

Vindt mer dan geen meer,
De werelt is so wijt,
Gy zijt daar niet alleene,
Misschien wie my verblijdt,
Die met my sal vereene.

Een Nieuw Liedeken, van Pover Soldaet,

Op de Wijse: Alst begint.

POver Soldaet quam nae den krijg getreden,
Hy quam te huys naekt ende bloot,
Pover Soldaet was heel beroyt.
Pover Soldaet is na 's Weerts Huys gegangen,
Weerdinne hebt gy Koele Wijn goet,
Die ik noch t'Avont drincken moet.
Pover Soldaet die is in Huys getreden,
De Weerdinne sprack heel ontstelt,
Mijn Wijn is goet hebt gy maer Gelt.
Pover Soldaet die socht in sijne Tassche,
Hy vont geen Silver of root Gout,
Pover Soldaet was heel benout.
Pover Soldaet ging na de Joden Strate,
Hy versette zijn Mantel en zijnen Stock,
Daer toe zijn Koussen en zijn Pals-rock.
Pover Soldaet is weder na 's Weerts huys gegangen,
Weerdinne hebt gy Koele Wijn,
Wis heb ik Gelt in Saekelijn.

De goede Weerdin setten hem aen de Tafel,
En hy hief op een Liedt en hy sang,
De Weerdin die sag doen alsoo bang.
Goede Weerdin waerom siet gy soo treurig,
Ik ken u wel en ik sien u an,
My dunckt gy zijt mijn getrouden Man.
Laestmael als ick was na den krijg getreden,
Doen liet ick u t'Huys met een kleyn Kint,
Daer ick my nu schaem, en drie weer vint.
Laestmael als gy waert na de Krijg getreden,
Doen had iker een, en ik droegher nog twee,
Pover Soldaet is dat geen drie!
De twee die gy droegt als een snoode Hoer,
Die en hebt gy van my niet ontfaen,
Nu segt my wiet dan ook heeft gedaen.
Pover Soldaet als gy na de Krijg gingt loopen,
En liet my hier dus droevig alleen,
Doen was ik voor de Gasten gemeen.
Pover Soldaet was toornig en uyt-sinnig,
En liep naer de Krijg met Eer,
Pover Soldaet en quam noyt weer.

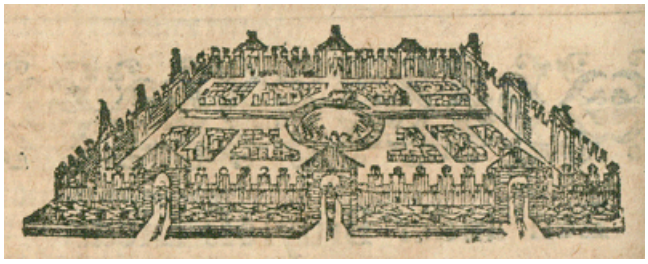

Mey-Liedt,

op de wijse: *Comt Venus uyt den hogen Throon.*

DE mey staet lieffelijck verciert,
't Leeft al verheugt, mensch en gediert,

Verblyt gy zijt ontladen van 's winters koude smert,
Maer hoe treurich is mijn hert.
't Veldt groeyt en bloeyt lieflijck van kleur,
't Bedaude gras staet soet van geur,
Maer laes mijn aenschijn treurich bleek vervig men aen schout,
En met tranen nat bedout.
't Geboomte staet blaedrijck ten toon,
Haer tacken werden groen en schoon,
Maer siet mijn jonge leden verwelcken alst geboomt
Daer het soute water stroomt,
't Gevogelt sinckt soet van geluyt,
Ik treur en werp veel suchten uyt,
Die wilde dierkens springen deur gras, en bloemkens soet,
Maer ick ben heel flaeu te voet.
O schoone Vrou o Perele braef
Kan al het kermen van u slaef
U gemoet niet beweegen wel hoe ist mogelijck!
Schoonste Venus van 't aertrijck.
Hoe dickmaels heb ik u gekust,
Geseyt mijn vreugt mijn lief mijn lust,
En als ons lipkens paerden en kleefden vast te gaer,
't Scheen u liefd' ook liefde waer.
Ghy Vogelkens kleyn pluymt gediert
Dat in geboomt tiereliert,
Verhaelt dees droeve klachten aen mijn eerweerde lief,
Of soo niet geeft haer dees brief.
Een brief die my ter herten gaet
Een brief daer mijn begeer in staet
Een brief mijn lief verheven en tot een gedachtenis
Die aldus geschreven is.
O Vrouw die op my niet en acht,
Van wien ick hulp noch troost verwacht,
Door u afkeerlijckheden hebt gy 't soo veer gebracht
Dat ik open sie mijn gracht.

My wallegt van het stads gewoel,
Ick rust onder den lommer koel,
Treurich end' ik mijn leven in 't velt als Heremijt,
Denckt dat gy die oorsaeck zijt.
Niet dat ik u o schoone haet,
Of straf wensch voor desen misdaet,
Wilt my soo veel gedencken beweent my na mijn doodt
Om mijn trouwe liefde groot.
Soo gy maer eens o lief beweent
Mijn wormich vleys en doot gebeent,
Of dat gy met versuchten mijn doncker graf betreet,
Eeuwich is vergeven 't leet.
Maer waerom of ick my dus quel?
En soo veel sot gepraet vertel,
Tis al om niet mijn klachten vervlygen in de windt,
Liefde heeft my geheel verblindt.
Voor 't lest adieu vaert wel me vrou,
Sijt gy verblijdt ick leef in rouw,
Wie singt, springt en sit blymoedich met een die gy wel kent,
Druck ende vreugt heeft al een endt.

Van den Ouden kouden Man.

NOch weet ik eenen ouden kouden Man
Daer ik soo geern by waer,
Hy heeft al op sijn solderijen,
Koorn van seven jaer.
O Koorentjen van seven jaren,

Hoe geern was ik by dy,
Als ik den ouden kouden man aensie,
Hoe seer bedroef ik my.
Als ik den ouden kouden man aensie,
Met sijnen grijsen baert,
Soo beven al mijn ledekens,
So seer ik ben vervaert.
Als ik om hem gae peynsen,
En om hem peynsen moet,
So rollen my mijn tranen,
Van mijn hooft al tot mijn voet.
De tranen die dat meysje weende,
Die deden den Ruyter wee;
Sy vielen hem op sijn herte
Veel kouder dan de snee.
Sy vielen hem op sijn herte
Veel kouder dan het Ys;
Mijn liefken is ter schoolen geleyt,
Ter schoole van Parijs.
Schoole seyde sy schoole van Parijs,
Ik wou dat gy stont in brant,
En dat ik met mijn oversoete lief
Sou varen na Engelant.
Schoon lief als gy na Engeland vaert
So set op uwen mast,
Maer een so bloeyend' Ryseken,
Dat ik u kennen mach.
Met een soo bloeyend' Rijseken,
Wat soud ik daer mee doen?
Pluck ik van u een bladeken,
Van dit jaer wort gy groen.
Pluk ik van u een bladeken,
So kleynen bladekijn,
Dan most ik dat lieve lange jaer
U eygen byslaep zijn.

[Het wasser een knaepjen van Amsterdam]

Stemme: *Ik wil gaen trecken.*

HEt wasser een knaepjen van Amsterdam
En hy vryde een maegdeken schoone,
Moy meysje seyt hy'er dat jy'er mijn nam
Mijn liefde kreegh jy'er ten loone.
Het meysje was soo doof so 't scheen,
Al hoorde sy 't Knaepje klagen,
Hy wist niet wat hy seyde, o neen,
't Was ratelen van een wagen.
Moy meysje (seyd hy) spreekje niet,
Of acht jy my niet waerdigh?
O neen, (seyd sy) dees redenen vliet
Van onsen ooren waerdigh.
Al sprack gy hondert-mael daer van,
Geen maeght en kan dat hooren;
Sagt Coridon, sagt, gaet so niet meer an,
Ontsiet gy geen Vrysters ooren?
Dat hoet den hemel Godin,
Sou ick u soo mis-noegen;
Ick wouder veel liever mijn hert en u sin,
Door liefd' aen malkander voegen.

Register.

A.

ALs een Schip zweeft door de baeren. 55

D.

De mey staat lieffelijk verciert. 90
Daar was een Maget vol benouwen. 9
Daer is maer een Phenix schoon. 61

E.

Ey Leander staak u klagen. 85
Een Maegt van twintig Jaren. 25
Eylaes ik mag wel klagen. 50
En ag mijn liefste Jongman. 77

F.

Falderala te hoop te hoop. 39

G.

God Groet u goede morgen Herderinne. 5
Gy die in des Minnaers klagen. 19
Goeden avond al dat sootje. 46

H.

Het was' er een knaapjen van Amsterdam.	94
'k Heb menigmael voor desen.	17
Het Nagtegaeltje kleine.	30
Haegje verheven, dat kan ons geven.	52
Hier buygt Mars voor trouwen Min.	63
Hoort hoe aerdig dat ik voer.	55

I.

Ik groet u schoon Sylvia gepresen.	42
Ik ging mijn lest vermeyden.	44

K.

Kom Bruylofts Gasten al.	58
Kleyn Cupido, Gy hebt met Pyle snoo.	60
Kupido heeft mijn hert doorschoten.	48
Komt hier Liefhebbers van Jannever.	66
Komt wilt aanhooren.	83

L.

Laet ons spaneere, En Krotten na de zwier. 29

M.

Molenaer waer zijn u zakken. 7
Meester mag ik maendag maken. 38
Mijn Filis wil niet korten mijn elend. 45

N.

Noch weet ik eenen Ouden kouden Man. 92

O.

Ontwaekt schoon Herderinne. 3
O! Minne-lust ô! korte vreugt. 69

P.

Pover Soldaet quam na den krijg getreden. 89

R.

Rosaniere en Celinde. 20
Rein maagdeken met eeren. 86

S.

Silvia mijn zielsvoogdesse.	27
't Sa Geert gy moet uyt vryen.	34
Sa, sa wilt vreugde maken.	57

T.

Toont u wel gemoet en bly	53
Treurt met mijn Nederlandt	72

W.

Weest'er gegroet schoon Herderinne.	12
Wel Neel hoe werden wy gebruyt.	14
Waer vlucht gy Sylvia.	36
Weg Laura, weg.	49
Wat baet het dat men sig verpijne.	62
Waer bent gy mijn Roosje.	64
Wilt vry aenhooren.	79
Wie sijn leven heeft gehoort.	81

E Y N D E